

MISJONIJUTUSTUSED I kvartal 2004

Trans-Euroopa divisjon

Trans-Euroopa divisjoni võiks nimetada üle kogu maailma ulatuvaks divisjoniks, mille juurde kuuluvad territooriumid Euroopast, Aasiast, Kesk-Idast ja Põhja-Aafrikast.

Riigid, mis seekord saavad meie tähelepanu, palvete ja kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetuste osalisteks, on: Iisrael, Rootsi ja Sudaan.

Iisraeli jõudsid esimesed seitsmenda päeva adventistid rohkem kui sada aastat tagasi, kuid usklike arv suureneb aeglaselt. 1993.-ndaks aastaks oli kogu misjonipõllu liikmete arv 128. Siis põhjustasid uued evangeliseerimispüüded kiire koguduse kasvu ning praeguseks on riigis umbes 1500 seitsmenda päeva adventisti. Täpne arv pole kindel, sest paljud neist usklikest on mittejuudid, kes on Iisraeli sisserännanud, tihtipeale illegaalselt, et leida tööd. Nad on oma usu kaasa toonud. Mittejuudid moodustavad selle riigi koguduse liikmeskonnast enamuse. On suurendatud püüdeid jõuda Iisraelis elavate juutide- ja palestiinlasteni. Iisraeli misjonipõllu strateegiline plaan kutsub üles rajama järgmise viie aasta jooksul 12 uut kogudust juutide ja palestiinlaste hulka Iisraeli tähtsamatesse linnadesse. Meie selle kvartali annetused aitavad seda eesmärki finantseerida.

Rootsi on kaasaegne, haritud rahvastikuga riik - peamiselt ilmalik, sest selle elanikud ei arva, et nad vajaksid oma ellu religiooni. Suhtega üks adventist 3158 elaniku kohta esitab see rahvas kogudusele suure väljakutse.

Maal on väärikaid vanu kirikuid, kuid nende ukсед on avatud ainult käputäiele usklikele pühapäeva hommikuti.

Adventkirikud on ainult pisut paremas olukorras ning koguduseliikmetel on raske äratada rahvas huvi kristluse vastu. Usklikud peavad pidevalt otsima uusi loomingulisi mooduseid, et kõita inimeste tähelepanu sõnumile Jeesusest.

Kõige lubavamateks aladeks koguduse kasvuks tunduvad praegu olevat ringhääling ja internet, võib-olla osaliselt oma anonüümsuse tõttu. Inimesed saavad kuulata raadiost vaimulikku saadet või osaleda piiblikursusel internetis, ilma, et keegi sellest teaks.

Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest aitab edendada ja propageerida maasimeedia evangelismi kogu Skandinaavias.

Sudaan esitab hoopis teistsuguse väljakutse. Riigi põhjaosa on eeskätt araabia mõjudega ja islamiusuline, lõunaosa aga peamiselt aafrika mõjudega - kristlik või animistlik. Lõuna-Sudaani elanikud on võitlesid üle neljakümne aasta selleks, et rajada iseseisev riik vabadusega teenida Jumalat nii, nagu nad õigeks peavad.

Kodusõda on jätnud Lõuna-Sudaani ilma infrastruktuurita. Piirkonnas ei ole sillutatud teid, elektrit, telefone, kanalisatsiooni. Elu on inimeste jaoks pidev võitlus toidu, vee, hariduse ja paljude teiste asjade pärast, mis mujal maailmas on enesestmõistetavad.

Hoolimata rasketest oludest, kus need inimesed elavad, on nende usk tugev. Lõuna-Sudaani misjonipõllul on ainult üks ordineeritud pastor, mõned evangeeliumitöölised ja palju koolitamata vabatahtlikke, kes hoolitsevad hajevil asetsevate koguduste eest. Oma liikmetega kohtumiseks peavad need vabatahtlikud ja lihttöölised reisima jalgsi, või kui neil on õnne, siis jalgrattaga.

Lõuna-Sudaani misjonipõld on seadnud endale eesmärgiks võita aastaks 2005 Kristusele veel 5000 inimest. Selleks tuleb neil koolitada ja varustada palju töölisi ja õpetajaid. Osa selle kvartali annetustest aitab Lõuna-Sudaani koolituskeskust ehitada ja varustada.

Tuletage koguduseliikmetele meelde, et kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada maailma misjonitööd üldiselt ning Trans-Euroopa divisjoni ja eriti neid kolme riiki.

Väljakutse

Kolm riiki, mis sel kvartalil Trans-Euroopa divisjoni esindavad, demonstreerivad, kui mitmekesised on vajadused ja väljakutsed, millega divisjonil tuleb tegemist teha. Kuidas jõuda inimesteni postmodernses Rootsis? Ilmalike ja usklike juutide-, moslemite- ning kristlasteni Iisraelis? Näljaste massideni Lõuna-Sudaanis, kus pole riiklikku infrastruktuuri? Väljakutsed nendes riikides on väga erinevad, kuid Jumal, kes meid armastab, armastab ka kõiki inimesi nendes riikides ja soovib, et me jõuaksime nendeni evangeeliumisõnumiga.

Võimalused

Sellel kvartalil jaguneb meie kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetus järgnevate projektide vahel:

- 12 koguduse-kiriku rajamine Iisraeli
- Meedia- ja internetievangelism Rootsis
- Koolituskeskus Lõuna-Sudaanis

Järgmised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

Teisel kvartalil keskendume Lääne-Aafrika divisjonile. Kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektiks on koolid Ghanas ja Kamerunis, raadiojaam Kamerunis ja kaks evangeelset keskust Kongo Vabariigis (Brazzaville'is), riigis, kus praegu ei ole ühtki kirikuhoonet.

2004. aasta kolmandas kvartalis on kavas aidata kolme kolledžit ja ehitada kirikuid Lõuna-Aasias.

Aruanne annetajatele

Rohkem kui 10 aastat on Newbold Kolledž Inglismaal säästnud ja kogunud vahendeid, et ehitada kolledži rahva jaoks kirik. 2003. aastal sai unistus tõelisuseks - siis õnnistati sisse Newbold Kolledži kirik. Osa selle kiriku ja evangeelse keskuse ehituskuludest kaeti kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest. Newboldi pere ütleb tänusõnu kõigile, kes aitasid nende vajadust täita.

I MISJONIJUTUSTUS
3.01.04

Rootsi

Midagi imelist

Kui ma olin sõltlane, tundsin end väärtusetu ja vastikuna. Kuid Jumal leidis mind ja tegi minust midagi imelist.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

25 aasta jooksul, mis on rohkem kui pool minu elust, oli minu igahommikune esimene tegevus narkootikumi süstimine oma veeni. Kasutasin heroiini, et päev kuidagi mööda saata. Ühel juulikuu hommikul ärkasin teadmisega, et ma ei lase enam narkootikumidel oma elu juhtida. Ma teadsin, et narkootikumide ära jätmisest jään haigeks, kuid ma olin otsustanud neist vabaneda.

Narkootikumid ei olnud ainult mu elu, vaid ka mu elatusvahend. Mul oli kena suur maja, hea auto ja palju toredaid riideid. Aga kui ma narkootikumidest loobusin, tundusid kõik ilusad asjad mu ümber olevat räpased ja tülgastavad. Olin need ostnud narkootikumidest saadud rahaga. Ma müüsin või andsin kõik ära. Siis kolisin teise linna, kaasas vaid kohvritäis asju.

Loobumine toob probleeme

Ma kannatasin kõigi võõrutussümptomite all, kuid keeldusin uuesti narkootikume kasutamast. Teadsin, et kui kannatan piisavalt kaua, hakkab mul parem. Nädalad möödusid, kuid olin ikka väga nõrk ja väsinud. Mul olid rinnus valud ning ma ei suutnud korraga rohkem kõndida kui kvartali jagu.

Läksin arsti juurde. Pärast läbivaatust ta teatas: “Sul on tõsine probleem südamega. Sinu süda on laienenud ja töötab kõvasti, kuid suudab siiski ära teha ainult poole vajalikust. Valu, mida sa tunned, on põhjustatud sellest, et süda ei saa piisavalt hapnikku.” Mõistsin, et nii irooniline kui see ka poleks, olid narkootikumid neid sümptomeid aastaid varjanud.

Arst andis rohtu ja saatis mind koju. Kuid mul ei olnud päris kodu, kuhu tagasi minna. Hetkel olin sõbra juures, kuid ma ei saanud sinna alatiseks jääda. Olin haige, üksik ja kodutu. Helistasin oma sugulastele. Nad kõik olid rõõmsad kuuldes minust jälle ning õnnelikud, et ma ei tarvita enam narkootikume. Siiski olid kõigil mingid põhjused, miks ma ei saanud nende juurde jääda. Lõpuks võttis üks onu mind enda juurde. Onu ja tädi olid lahked ning viisid mind nende piirkonnas oleva arsti juurde.

“Kas sa võtsid rohtu, mis sulle välja kirjutati?” küsis arst.

“Ei,” vastasin mina. “Ma sain just üle narkosõltuvusest ning ma ei taha nendest ravimitest uut sõltuvust saada.”

“Ma mõistan su muret,” ütles arst. “Kuid need on head rohud. Need aitavad sind ega tekita sõltuvust. Ütle mulle, mida sa oled oma elus teinud sellist, mis sulle tõesti meeldis?”

Mõtlesin pingsalt ja ütlesin: “Jah, ükskord käisime onuga Põhja-Rootsis üle saja miili pikkusel matkal. See oli imetore.” Arst lubas, et kui ma korralikult rohtu võtan, olen ühel päeval jälle võimeline sellist matka läbi tegema. Ma läksin koju, valmis proovima. Kolme kuu pärast suutsin onu koeraga metsas jalutamas käia ja tundsin sellest rõõmu.

Ükskord jalutades, leidsin ma järve äärest väikese maja. Uurisin asja ja leidsin, et seal ei olnud elektrit ega kanalisatsiooni. Seetõttu sain selle üürida vähema raha eest, kui kulutasin narkosõltlasena ühe päeva jooksul. Kolisin siia väikesesse kahetoalisse majja ja olin peagi ametis vee kandmise- ning teiste vajalike majapidamistöödega. Leidsin selle lihtsa elustiili olevat meeldiva ja lohutava.

Kui ma uuesti arsti juurde läksin, oli tal edu üle hea meel. Ta ütles, et tema ja ta naine olid minu pärast palvetanud. Siis sain ma teada, et ta on seitsmenda päeva

adventist. Laenasin sõbralt Piibli ja hakkasin seda lugema. Kui see oli Jumal, kes aitas mul sõltuvusest jagu saada, siis pean ma Teda paremini tundma õppima. Alustasin Esimesest Moosese raamatust ja lugesin umbes 100 lehekülge, kuni ma takerdusin Neljandasse Moosese raamatusse ja panin Piibli kõrvale.

Arst rääkis mulle adventistide hallatavast tervise taastuskeskusest ja soovitas mul sinna minna, et saada tagasi oma jõud ja energia. Hakkasin armastama seda kohta ja neid inimesi. Paljud patsientidest olid adventistid ja nad rääkisid, mida Jeesus nende elus oli teinud. See süütas minus taas igatsuse Jumalat paremini tundma õppida. Ma polnud kunagi kirikus käinud, välja arvatud juhuslikud pulmad või matused, kuid nüüd hakkasin taastuskeskuse adventkirikus käima. Mulle avaldas muljet sealne Piibli uurimine. Minagi tahtsin seda, mis neil inimestel oli - tahtsin kristlaseks saada. Siis ma ei mõistnud, et ma võin lihtsalt olla kristlane. Arvasin, et on teatud asjad, mida ma pean tegema enne, kui võin kristlaseks saada.

Minu vanglakodu

Taastuskeskuses mõtlesin palju sellest, kuidas oma elu parandada. Narkootikumide müümise ajal olin sooritanud mõned kuriteod ning see teadmine vaevas mind. Kui ma taastuskeskusest lahkusin, läksin politseisse ja tunnistasin üles, et ma olin juhtinud ärandatud autot, sel ajal, kui mu sõber sooritas röövi. Röövi käigus mu sõber tappis kellegi, tehes mind mõrvas kaasosaliseks.

Mind vahistati ja mulle mõisteti viieaastane vanglakaristus. Minu sõber sai eluaegse vanglakaristuse. Teised vangid kohtlesid mind halvasti, kui teada said, et minu ülestunnistus oli vangi pannud mu sõbra. Läks kaua aega, enne kui nad mind omaks võtsid.

Vangisoleku ajal palusin adventpastorit mind külastada. Ta tuli tihti ja me uurisime koos Piiblit. Sel ajal võtsin ma Jeesuse vastu oma isikulikuks Päästjaks. Ka teised koguduseliikmed külastasid mind ning peagi oli mul rohkem kirju ja külalisi kui kellelgi teisel, tänu adventistide perekonnavaimule. Püüdsin seda armastust võimalusel jagada ka teiste vangidega.

Mõned vangidest ei olnud Rootsi kodanikud. Nemad pidid oma aja ära istuma ilma lähedaste külastusteta. Kui adventistid neist inimestest kuulsid, külastasid nad neid ja aitasid praktiliste asjadega ning kui vangid vanglast välja said, hoidsid koguduseliikmed nendega ühendust. Üks neist naistest küsis: "Missugusesse kogudusse sa kuulud, mis hoolib nii palju teistest inimestest?" Ma olin rõõmus, et mu adventistidest sõbrad tegelesid nende vajadustega. Mõned vangidest ühinesid kirjaliku piiblikursusega, teised ühinesid minu palvegrupiga. Nüüd, kui nad on vabanenud, palvetavad adventistid, et nad otsiksid Jumalat.

Paranemine – vaimne ja füüsiline

Mulle tehti arstlik kontroll oma südame pärast. Arst tegi testi kolm korda, enne kui helistas teisele arstile. Ta tegi testi uuesti, siis küsis veelkord mu nime. "Me ei olnud kindlad, et tegemist on sama patsiendiga, sest sinu süda on normaalsuuruses ja töötab ideaalselt. Ma ei näe üldse terviseprobleeme. Sinu südamehaigus on täielikult kadunud."

Pärast vanglast vabanemist osalesin mõnedel piiblikursustel adventseminari juures, siis asusin tööle koguduse heaks. Jumal kindlustas mind töö- ja elukohaga. Kui ma tagasi vaatan, siis mõistan, et Jumal päästis mind minu enda käest, päästis mind surmast, siis tegi kõik minu elus nii imeliseks.

II MISJONIJUTUSTUS
10.01.04

Rootsi

Jumala taasleidmine *Lars Engdahl*

Teismelisena oli ta Jumalale selja pööranud; aastaid hiljem mõistis ta, et oli eksinud.

Kui ma olin 19-aastane, otsustasin, et Jumala teenimine on rumal. Kuidas saab mu perekond minna igal hingamispäeval kirikusse ja palvetada kuskil asuva Kellegi poole, keda tõenäoliselt pole olemaski? Olin väsinud nädalast nädalasse kirikus käimisest ja samade asjade kuulamisest. Kiriku asemel soovisin veeta aega sõprade seltsis. Tahtsin tunda end hästi ning hakkasin katsetama narkootikumide- ja alkoholiga.

Aeg möödus ja ma abiellusin toreda naisega, kes ei uskunud Jumalat. Keskendusin oma karjäärile ja perekonnale. Me ei rääkinud kodus Jumalast ega religioonist ja kui me külastasime mu vanemaid, püüdsid ka nemad teemat vältida, kuigi ma teadsin, et see tegi neile haiget.

Kahekümne neljaks aastaks lükkasin ma Jumala enda elust välja. Ma ei palvetanud kunagi, ei lugenud Piiblit ega käinud kirikus. Ma peaaegu ei mõelnudki Jumalale.

Ühel hommikul ärkasin ma mingil põhjusel varakult ja kuulsin oma akna taga linnukest laulmas. Kui ma kuulasin, hakkasin imetlema linnukese Loojat. Mu mõtted keerlesid mu peas ning peagi mõtlesin ma universumi Loojast. *“Jumal peab olema olemas, sest maailm on just selline nagu ta on – lind laulab just nii, nagu ta laulab.”* Äkitselt tundsin ma midagi paanikalaadset, vajadust teha otsus Jumala poolt enne, kui on liiga hilja. Kogu hommiku tungisid esile mõtted Jumalast, kuid ma püüdsin neid tagasi suruda.

Aga mõtted Jumalast tungisid aeg-ajalt minu südametunnistusse. Mõni aeg hiljem võtsin kätte Piibli, mis oli nii palju aastaid puutumatult raamaturiulil lebanud. Avasin selle ja lugesin Ilmutusraamatut, lehitsesin Matteuse evangeeliumi, kuid lood tundusid olevat lihtsalt lood. Panin Piibli käest ning otsustasin, et Jumal on kõikjal ja

ma võin Temaga suhelda ka läbi loodu. Sel moel ei pidanud ma Jumalale liiga lähedale minema ega pidanud ka kirikusse minema.

Probleem autoga annab vastuse

Võtsin puhkuse, et olla meie lastega. Lapsed andsid mulle palju tegemist, kuid ikkagi oli aega mõelda Jumalale. Olin otsustanud, et Jumal on olemas ning mul on vaja Temaga suhelda, kuid ma ei tahtnud minna tagasi oma vanemate kirikusse. Tajusin, et tagasiminekuks tunnistaksin ma oma eksimust.

Peagi jõudsid asjad sellisesse punkti nii, et ma tundsin: nüüd pean midagi ette võtma. Palvetasin – see oli midagi, mida ma polnud teismeeast saadik teinud. “Jumal, Sina näed, et mul on uskumisega probleeme. Kas Sa võiks anda mulle mingi märgi või signaali, et Sa oled tõesti olemas?”

Minu auto valmistas mulle palju muret. See jäi sõitmise ajal seisma ning keegi ei suutnud seda korda teha. Auto ajas mind närvi ja nii jõudsin ma uue palveni. “Jumal, see auto ei ole korras. Palusin Sinult märki ja nüüd ma tahan, et Sina annaksid mulle märgi, aidates mind selle auto juures.”

Sel päeval otsustasin auto remonti viia. Kui ma töökoja poole sõitsin, pööras teine auto minu tänavasse ja sõitis mulle otsa. Pärast õnnetusest saadud šokki mõistsin, et Jumala käsi oli selles avariiis. Sain aru, et Tema ei põhjustanud kokkupõrget, kuid kasutas seda ära, et lahendada minu auto probleemid. Kõigepealt, ma oleksin pidanud saama tõsisemaid vigastusi, kuid ei saanud neid üldse. Mõistsin, et minu ellujäämine oli Jumala kaitse tulemus. Teiseks maksis kindlustuskompanii minu lömmis auto eest rohkem, kui mina selle eest olin maksnud. Mul oli raha, et osta parem auto, selline, mis sõidaks paremini.

Püüd unustada

Laupäeval pärast kindlustussumma kättesaamist läksin autot otsima. Rääkides aut võimsusest ja hobujõududest, raputas mind äkiline mõte. “*Ma tahan osta autot Jumala pühal päeval!*” Tõrjusin selle mõtte kõrvale ja jätkasin läbirääkimisi auto suhtes. Läksin tagasi koju ja lasin elul tavaliselt edasi minna. Ma ei palvetanud, ei avanud oma Piiblit ega läinud kirikusse. Ma otsustasin, et lühike periood, kui Jumal tundus reaalne olevat, oli ainult juhus. Jumala tõelisus hakkas tuhmuma ning ma tahtsin selle unustada. Kristlaseks olemine oli liiga ebapraktiline.

Kuid kahe kuu pärast, kui ma ühel päeval voodis olin, kuulsin selget häält oma peas. “Sa lubasid minusse uskuda,” ütles hääl. Ma tundsin end süüdlaslikult. Mulle meeldib mõelda endast kui lubaduste pidajast ning ma teadsin, et peaksin pidama ka seda, mida olin Jumalale lubanud. Aga ma ei teadnud, mida teha. Ma ei tahtnud tunnistada, et olin kõigi nende aastate jooksul eksinud, ma ei soovinud tunduda nõrga- ja ebakindlana. Ma ei teadnud, kuhu pöörduda abi saamiseks.

Alistumine

Ühel reede õhtul, pärast ülejäänud pere magamaminekut, istusin üksinda elutoas. Ma mõtlesin oma elu üle ning imestasin, mis oli valesti läinud. Mu pähe tuli üks mõte. “*Anna oma elu Jumalale.*” Mul tuli oma lubadus meelde ja seekord ma ei osutanud vastupanu. Palvetasin oma esimese tõsise, südamest tulevava palve paljude aastate jooksul. “Sina oled Jumal. Sina näed, kus ma olen. Ma soovin uskuda Sinusse ning saada lahti negatiivsetest mõtetest, mis mul Sinu suhtes on. Ma annan oma elu nüüd Sulle. Palu võta see vastu.”

Kohe tundsin kergendust ja rahu. Minu negatiivsed mõtted olid kadunud. Tundsin end puhtana ja Jumalaga kooskõlas olevana.

Alustasin taas Piibli lugemist. Alguses polnud see kerge, kuid lõpuks hakkasin ma seda ootama kui Jumalaga ühenduses olemise aega. Kui lugesin Jeesusest

Ketsemanis, mu süda sulas ning ma hakkasin Teda armastama. Nägin kurvapilgulises Jeesuses Jumalat ennast. Sellest hetkest alates ei olnud mul enam kahtlust, et Jeesus on Jumal ja minu Päästja.

Ühine vastus

Ma teadsin, et pean ka naisele rääkima oma kogemusest Jumalaga, kuid olin närvis, sest ta ei uskunud üldse Jumalat. Alustasin avariist, turvavööst ja vastatud palvest. “Ma olen kogenud Jumalat kui elavat väge,” ütlesin, “ja tean, et Ta tegutseb minu elus.”

Naine kuulas viisakalt, siis ta ütles, et ma võin uskuda, mida soovin ja tema teeb sama.

Küllastasin vanemaid ja rääkisin neile oma pöördumisest. Nad olid rõõmsad, kuid ma olen kindel, et nad ei teadnud, kas see on tõsi pärast nii paljusid aastaid Jumalast eemalolekut. Pikkamööda mõistsid nad, et see on tõeline ja me rõõmustasime koos. Kutsusin oma lapsi endaga kirikusse kaasa ja vahel nad tulidki. Ma ei sundinud neid kunagi, kuid andsin neile mõista, et nad on alati oodatud. Mõistsin, et vanema saamine kristlaseks oli nende jaoks uus ning nemad peavad tegema Jumala suhtes oma otsuse, just nagu minagi.

Nooruses läksin ma Jumalast kaugele ja tegin palju halbu valikuid. Nüüd püüan aega tasa teha ning tutvustada oma perekonnale armastavat ja imelist Jumalat.

Lars Engdahl on keskkooli muusikaõpetaja Göteborgis Rootsis.

III MISJONIJUTUSTUS

17.01.04

Rootsi

Rootsi noorte misjonitöö

Linda Axelsson, Paul Annala ja Daniel Lamberth

Rootsis on kaks programmi, mis keskenduvad noorte misjonitööle noorte hulgas.

[Paluge see lugu mõnel noorel või teismelisel ette kanda.]

Rootsi on kaasaegne riik; selle elanikud on hea haridusega. Siin pole kerge võita inimeste südameid Jumalale. Rootslased on religiooni suhtes skeptilised; paljud tunnevad, et religioon ei sobi sellesse maailma, kus nad elavad.

Linda kirg

Linda on adventistist üliõpilane Rootsis. Talle meeldib võita sõpru Jumalale. Ta teab, et rääkides kaasüliõpilastega, kes ei tunne Jumalat, esitab ta väljakutse oma usule ja teadmistele ning tugevdab oma suhet Kristusega.

“Need inimesed on minu kursusekaaslased, minu sõbrad,” ütleb Linda. “Nad on Jumalale kallid. Loodetavasti soovib Jeesus, et nende jaoks usk ja Jumal muutuksid küsimusteks. Issand tuleb küsimustega toime, kuid meie vahel mitte.”

Linda on innukas tunnistama oma usku teistele ning ta on õppinud, et see nõuab tihtipeale rohkem kui sõnu. Linda selgitab: “Kui ma kellegagi tutvun, kutsun neid vahel endaga kohvikusse lõunastama. Seal võime vestelda tunni või rohkem. Tavaliselt tõstatavad usu teema mu sõbrad, mitte mina. Mina soovin olla lihtsalt nende sõber ja rääkida nendega sellest, mida nemad oluliseks peavad. On tore, kui vestluses on tegemist ka usuga.”

Jumal annab Lindale võimaluse tunnistada oma usust ka väljaspool kooli. Ühel õhtul bussi oodates nägi ta üht noormeest. Ta ei tundnud teda hästi, kuid nad hakkasid rääkima. Linda nägi, et poiss oli joonud. Poisi vestlusest selgust, et ta teadis, et Linda ei joo. Lindal oli võimalus selgitada talle, miks ta ei joo – sest tema ihu on Jumala tempel.

“Minul oleks oma ellu sellist suhet vaja,” ütles poiss. Siis tulid bussid ja nende teed läksid lahku. Mõned nädalad hiljem nägi Linda jälle seda noormeest ja kutsus teda väikese grupi kokkusaamisele. Ta tuli ja nüüd käib ta grupis sageli. Ta ei ole oma elu Kristusele andnud ning ta pole kunagi kirikus käinud, kuid ta mõtleb sellele.

“Ma usun, et Jumal juhtis mind selle noormehega bussipeatuses kokku. Jumal on mind niimoodi paljude inimestega kokku juhatanud,” ütleb Linda.

Väikeste gruppide kirik

Linda on osaks koguduse algatatud projektist, mis keskendub noortele tema ülikoolilinnas. Noored küsisid teistelt noortelt, miks nad kirikust lahkusid? Vastused olid: “Kirik on igav” ja “See pole meile sobiv”. Linda on mures nende noorte pärast, et nad kaotavad igavese elu selle pärast, et neil on kirikus igav. Noored otsustasid alustada alternatiivse kogudusega, mis sobiks alla 30-stele. Nad kujundasid koguduse väikestest gruppidest, mitte suurest kirikust. Nad nimetavad uut kogudust “Fookuseks”, sest selle fookuses on suhted – nende suhted esiteks Jumalaga ja siis sõpradega. “Enne kui inimesed avavad oma mõistuse uskumiseks, on neil vaja kuuluvuse tunnet,” ütleb Linda. “Me alustasime mitmete erinevate gruppidega, et keskenduda erinevatele huvidele.”

Noored kavandavad üritusi, et äratada huvi inimestes, kes Jumalast vähe teavad. Üritused keskenduvad usaldussuhetele. Üks üritus on igakuine kohviõhtu, kus noored inimesed võivad tulla sööma ja rääkima, millest soovivad. Adventnoored pakuvad oma sõprust ja koostavad kokkutulnutele programmi.

Teine grupp moodustati neile, kes otsivad Jumalat. See saab kokku selleks, et arutleda vaimulikel teemadel. Ning intensiivsemaks piibliuurimiseks on õppimiskursus. Grupp korraldab ka oma jumalateenistusi, mis on vähem formaalsed kui tavalised hingamispäevased koosolekud.

Noored tulevad, sest nad teavad, et on armastatud ja oodatud ning et nad kuuluvad kuhugi. Alati pole sugugi kerge tänapäeva noortes huvi äratada, kuid Linda ja „Fookuse“ meeskond tema linnas usuvad, et Jumal kasutab neid inimeste Enda juurde toomiseks, üks süda korraga.

Klubi 39 – koht, kus olla

Rootsi linnas Linköpingis koosnes adventkogudus enamjoalt vanematest liikmetest, kuni riiklik ülikool laiendas oma programmi ja sisseastuvate üliõpilaste arv suurenes. Kooli tuli ka mitmeid adventnoori, kes tõid vananevasse kogudusse oma noorusliku elujõu. Jällegi oli kogudusel noori – ja tulevikku.

Mõned adventtudengitest jäid linna ka pärast lõpetamist. Nad abiellusid ja rajasid oma perekonnad. Nad moodustasid eduka Rajaleidjate Seltsi, kuhu kuulub umbes 50

noort, kellest enamikul pole kogudusega mingeid muid suhteid. Juhid mõistsid, et kui rajaleidjad jõuavad teismeikka, siis nad enam ei tule. Mida saaksid juhid teha, et hoida nende noorte inimeste huvi kiriku vastu? Nad rääkisid kohalike koolide õpilastega ning avastasid, et noored soovivad kohta, kuhu nad võiksid tulla sõpradega vestlema, suupisteid sööma, koduseid ülesandeid tegema ja puhkama – lühidalt, nad soovisid kohta, kus *olla* rohkem, kui kohta kus midagi kindlat teha.

Koguduseliikmed koristasid kiriku keldri. Nad vedasid välja kasutult seisva kraami, siis värvisid seinad ja plaatisid põranda ning muutsid keldri noorte puhkekeskuseks. Ühte ruumi panid nad annetusena saadud arvutid internetiühenduse ja videomängudega, teise ruumi piljardilaua, mõned diivanid, mängud ja suupistetega baari. Nad nimetasid selle Klubi 39-ks – tänava järgi, kus kirik asus. Siis kutsusid nad kohalikke teismelisi tulema teispäeva õhtuti ruumi kasutama.

Ja nad tulid. Esimesel tegevusaastal tuli klubisse vähemalt 70 noort. Neist umbes 15-20 käisid regulaarselt. Linn tunnustas koguduse noorteprogrammi ja kohalikus ajalehes avaldati lugu Klubist 39. Enamus noortest, kes tulevad, ei pea klubi koguduse ürituseks, sest klubi ei näe kiriku moodi välja.

Lood edust

Siiani pole Klubi 39 tulemusena kedagi ristitud. Kuid klubi juhid ei ootagi veel ristimisi. Nad loovad suhteid noorte inimestega, kes teistmoodi kuidagi kirikusse ei satuks.

Lukas on 13-aastane. Ta tuleb igal teispäeva õhtul, sest talle meeldivad klubi tegevused ja nooruslikud juhid. Nad on rajanud tugeva sõpruse. Nende innustamise tagajärjel hakkas Lukas osalema rajaleidjate töös. Ta lööb kaasa ka teistel kirikuga seotud üritustel. Lukase sõbrad Klubist 39 loodavad, et nende sõlmitud sõprus kestab eluaeg ja kauemgi.

Paljud teismelised tulevad purunenud perekondadest ning on näljas armastuse ja heakskiidu järele. Meeskonna juhid soovivad seda rahuldada, pakkudes nende ellu mõningastki stabiilsust.

“Need lapsed vajavad meid,” ütles üks juhtidest. “Oleks kerge sulgeda ukse ja puhata ühel õhtul nädalas, kuid need noored inimesed vajavad meie armastust ja pühendumist nendele. See on pikaajaline ettevõtmine.”

Ning vaadates väikest kohvikut, rõõmsaid vestlusi, hõivatud arvutituba, on selge, et see toimib.

Linda Axelsson elab Rootsis Borås ja töötab koos sealse Fookuse koguduse projektiga.

Paul Annala ja Daniel Lamberth elavad Linköpingis, kus nad on Klubi 39 juhid.

IV MISJONIJUTUSTUS
24.01.04

Rootsi

Kaitstult Jumala kätes *Cyrus ja Samira*

Nad on põgenikud, ilma kodumaata, kuid nad on leidnud kodu Jeesuses.

[Paluge see lugu ühel paaril ette kanda.]

Samira: Mina ja mu mees oleme pärit Iraanist. Iraan on muhameedlik riik, kuid ma ei kasvanud üles islamit järgides ega uskunud üldse Jumalasse. Veidi pärast abiellumist kohtusin sõbrannaga, kes oli sügavalt pühendunud moslem. Ta kutsus mind väikestele religioossetele tseremooniatele, mida peeti inimeste kodudes ning püüdis mind veenda, et ma peaksin uskuma Jumalat. Vähehaaval sai Jumal minu jaoks tõelisuseks. Hakkasin põlvitama ja palvetama kolm korda päevas. Ma palvetasin oma isa pärast, kel oli tulemas südameoperatsioon ning ta elas selle üle. Täna sin Jumalat palve kuulmise eest. Hakkasin tundma rahu ja kaitstust. Ma ei elanud islami usu põhimõtete järele, kuid olin veendunud, et Jumal on olemas ja kuuleb mu palveid.

Cyrus: Ma olin mures, kui Samira moslemiks sai. Mulle ei meeldinud, et ta hakkas palvetama. Uskusin alati Jumalat, kuid ma olin islami õpetajate hulgas näinud liiga palju korrupsiooni ja teesklust.

Samira: Cyruse vanemad elasid Rootsis ning pärast meie tütre sündi otsustasime neile külla minna.

Olin Iraanis valitsusevastase demokraatliku õpilasliikumise liige. Ma pidin laskma grupil meie korteris koos käia. Me teadsime, et see on ebaseaduslik ja ohtlik, kuid me olime kindlad, et meid ei jälgitud. Siiski, mõni päev pärast Rootsi jõudmist saime teada, et mõned meie sõpradest on vahistatud ja vangid pandud. Sain teada, et meie äraoleku ajal oli meie kodu läbi otsitud ning ma olin kindel, et uurijad olid leidnud selliseid tõendeid, mille alusel meid Iraani tagasi pöördumisel vahistada. Me ei julgenud koju minna! Ühe hetkega oli meie elu pea peale pööratud.

Cyrus: Meie puhkuserais muutus luupainajaks. Me ei teadnud, mida teha. Kui me lähme tagasi Iraani ja meid pannakse vangi, kes hoolitseb siis meie lapse eest? Otsustasime koju mitte minna, vaid paluda varjupaika Rootsis. Olime kurvad, et meil ei tule enam võimalust kohtuda oma sugulaste ja sõpradega ning me ei saanud kätte ka asju oma korterist, kuid me olime siiski vabad. Meile anti ajutine põgenike staatus ning saadeti põgenikelaagrisse, samal ajal kui valitsus uuris meie juhtumit.

Tundsime end põgenikekeskuses üksildaste ja isoleeritutena. Me ei saanud töötada. Õppisime rootsi keelt, kuna lootsime, et see saab meie uue kodumaa keeleks. Vahel töötasime vabatahtlikena kasutatud riiete kaupluses, lihtsalt selleks, et midagi teha. Tundsime mõlemad, et meie elus on midagi puudu.

Samira: Põgenikelaager oli kurb ja masendav koht ning ma hakkasin mõtlema, kas mitte Jumal pole meid unustanud. Kuid Jumal saatis mu ellu inimesed, kes aitasid mul mõista, et Jumal hoolib minust.

Ühel päeval, kui olin eriti masendunud, kohtasin ma kaupluses üht noormeest. Ta nägi välja iraanlase moodi ja ta tervitas mind pärsia keeles. Tema sõnad üllatasid mind. Ta ütles: “Ma tahan sulle öelda, et Jeesus armastab sind.”

Mehe nimi oli Shahbaz. Ta andis mulle väikese raamatu Jeesusest. Hakkasin talle esitama küsimusi Jumala kohta ning Shahbaz vastas neile nii lihtsalt, et ma sain aru. Me seisime keset ostukeskust ja rääkisime vähemalt pool tundi. Kui me lahku läksime, andis ta mulle oma telefoninumbri ja lubas tulla minu koju küsimustele vastama.

Kui ma põgenikelaagrisse tagasi jõudsin, rääkisin oma sõbratarile Mariamile Shahbazist. Teadsin, et ka Mariamil on palju küsimusi kristluse kohta. Mariam ja tema mees on samuti Iraani põgenikud ning neil on paljuski sarnased probleemid kui meil. Mariam ja mina otsustasime, et tahame Shahbaziga Jumalast rääkida. Me ütlesime seda oma meestele ja nad olid nõus.

Cyrus: Enamus Iraani mehi ei lase teist meest enda koju, kuid mina ja Mariami mees otsustasime, et meie naistel on vaja selle noormehega rääkida. Niisiis viisime oma lapsed parki, et Samira ja Mariam saaksid Shahbaziga vestelda. Teadsin, et Samira on õnnetu meie elus toimuva pärast. Soovisin, et ta oleks õnnelik ja kui kristlus annab talle rahu, tahtsin ma igati aidata tal rahu leida.

Samira: Mina ja Mariam veetsime päevas mitmeid tunde Shahbaziga Piiblit uurides. Olime näljas Jumala tundmise järele, nii palusime Shahbazil tulla iga päev. See, kuidas Shahbaz selgitas Jumala armastust, oli nii selge ja puhas. Me rääkisime pärsia keeles ning ma teadsin, et Shahbaz mõistis meie muresid ja küsimusi. See, mida ta meile rääkis ja oma Piiblist luges, oli täiesti veenev.

Cyrus: Igal õhtul pärast Shahbazi lahkumist meie kodust rääkis Samira vaimustunult, mida ta sel päeval teada oli saanud. Kuigi mina ja Mariami mees ei kohtunud Shahbaziga, õppisime me Jumalat tundma samal ajal kui meie naised.

Ma veendusin, et see on tõde ning korraldasin enda kohtumise Shahbaziga. Kõike, mida ta oli mu naisele rääkinud, näitas ta Piiblist mullegi. Shahbaz kutsus meid oma kirikusse ning me avastasime, et need olid inimesed, kelle usk voolas läbi igast eluvaldkonnast.

Samira: Teadsin, et Jeesus koputas mu südameuksele ja ma kutsusin Ta sisse. Kui me piibliuurimise lõpetasime, ristiti mind ja Cyrust ning mõne nädala pärast ristiti ka Mariam ja tema mees. Olin nii õnnelik, et leidsin Jeesuse, Aga ma ei mõistnud, et see tähendab tulevaste päevade jaoks veelgi rohkem. Mul oli vaja jõudu, mida ainult Jumal saab anda.

Cyrus: Varsti pärast ristimist saime teada, et meie palve alatiseks Rootsi elama jääda oli tagasi lükatud ning me pidime nelja nädala jooksul riigist lahkuma. Kaebasime valitsuse otsuse edasi, kuid me ei tea, mida tulevik meile toob. Me ei tea isegi seda, kus me oleme siis, kui see lugu trükkis ilmub. Aga me teame, et ükskõik, kus me ka poleks, oleme Jumala kätes.

*Cyrus ja Samira (need pole nende tegelikud nimed) elavad peidus, oodates luba
asuda riiki,
kus nad võivad vabalt Jumalat teenida.*

Oodates Messia tulekut

John Lascu ja Mariana Voaides

Me ei tea kunagi, kes meid jälgib. Ühe immigrandi ustavusel oli sügav mõju tuhandetele.

Mariana on noor Rumeenia naine, kes läks Iisraeli otsima tööd, et maksta kooliraha. Mariana kohtas Veredi't, ajakirjanikku Tel Avivi tähtsaimast ajalehest. Veredile meeldis Mariana ja ta palkas naise oma kodu korras hoidma.

Vered märkas, et Mariana töötas kõvasti ja tegi head tööd. Ka seda märkas ta, et isegi raskemaid ülesandeid täites Mariana laulis. Vered imestas: mis tegi tema uue abilise nii õnnelikuks?

Kui esimese tööpäeva lõpul oli Marianal aeg koju minna, avastas Vered, et tal pole Marianale täpset raha maksta. "Ära muretse raha pärast," ütles Mariana. "Ma töötan sinu heaks, sest see meeldib mulle!" Vered raputas pead selle kõige ebatavalisema noore naise peale.

Järgmisel nädalal jättis Vered raha rohkem, kui Marianal kahe päeva eest saada oli. Kuid Mariana võttis ainult väljateenitud raha ja jättis 30 seeklit (umbes 6 USA \$) järgi. Vered oli tüdruku aususest hämmastunud. Ta töötas ustavalt ega võtnud kunagi midagi, mis ei kuulunud talle.

Nädalate jooksul said kaks naist sõpradeks. Vered hakkas esitama küsimusi Mariana aususe kohta ja tema valmisoleku kohta teha tööd rohkem ja paremini kui nõutud. Mariana vastas, et see on tema armastus Jumala vastu, mis paneb teda tahtma rohkem töötada ja aus olla. Vered küsis Mariana rõõmsa ellusuhtumise kohta ja tema sagedase laulmise kohta töö juures. Mariana ütles, et kuna Jumal armastab teda, on ta nii õnnelik.

Kuna Mariana elas oma usu põhimõtete järele, tuli nende vestlustes tihti jutuks religioon. Vered mõistis, et Mariana elu keskpunktiks on Jumal. Vered sai teada, et Mariana on seitsmenda päeva adventist; see kristlik konfessioon on paljuski sarnane juutidele, nagu näiteks hingamispäev ja tervislik toitumine.

Kaks naist rääkisid tihti elust, väljakutsetest ja usust. Vered tundis, et Mariana on rohkem tütar kui majapidaja. Mariana ütles Veredile, et kui ta on huvitatud adventistidest, võtab Mariana ta rõõmuga kirikusse kaasa.

Hea mõte

Ajakirjanik Vered avaldas soovi mingil erilisel puhul kirikusse minna, et ta saaks ise näha, kas kõik adventistid on sama õnnelikud kui Mariana. Siis tuli Veredil mõte - kas tema toimetaja lubaks avaldada tal artikli kristlikust sektist? Üldiselt oli tema ajaleht ilmalik väljaanne. Veredi üllatuseks oli toimetaja nõus.

Vered läks koos Marianaga Rumeenia adventkoguduse juurde, kes käivad koos lihtsa büroohoone teisel korrusel Tel Avivi tööstuspiirkonnas. Veredile avaldas sügavat muljet koor ja koguduse ühislaulmine. Pärast jumalateenistust küsitles ta paljusid kirikus olnud inimesi.

Mariana kutsus oma tööandja mitmetesse teistesse kogudustesse selles linnas. Need olid kogudused usklikega Ghanast, Venemaalt, Lõuna-Ameerikast ja Filipiinidelt. Igas koguduses leidis ta eest rõõmsad kristlased nagu Mariana. Oma ringkäigu ajal kohtus Vered ka Iisraeli adventkoguduse esimehega ning sai teada, et see mees oli sündinud juut ja pöördunud adventismi.

Ta külastas ka adventtrükikoda, kus kohtus ülemaailmse adventkoguduse esindajatega. Tema huvi selle ebatavalise religioosse rühmituse vastu kasvas. Ta istus oma arvuti taha ja hakkas otsima internetist informatsiooni adventusu ja adventistide kohta. Igal pool, kuhu ta pöördus, tundus, et inimestel oli adventistide kohta ainult häid asju öelda. Nad töötavad kõvasti, elavad ausalt ja lihtsalt ning armastavad üle kõige Jumalat.

Vered võttis ühendust isegi ühe religioonialase juudi professoriga, kes oli Ameerikas puhkusel ja küsis temalt adventistide kohta. Professor rääkis isiklikust kogemusest adventistidega ja ütles, et Ameerikas on üks tema naaber adventist. Mees on alati valmis teda aitama ega küsi kunagi tasu ega teeneid vastu. Siis avaldas professor imetust selle üle, et ka Iisraelis leidub adventiste.

Erilised inimesed

Paljud inimesed Iisraelis, kes palkavad koduabilise, on õnnelikud, kui neile tehakse korralikku tööd ilma, et kodust midagi väärtuslikku kaoks. Kuid Vered leidis midagi enamat. Ta sai Marianas endale sõbra ja ausa töölise ning terve uue religiooni, mille olemasolust ta siiani ei teadnud. Ja kuna Mariana tegi oma tööandja heaks parima, sai ta vastu rohkem.

Kuna Vered avaldas oma avastused adventistide kohta iganädalases rubriigis Iisraeli ühes kõige prestiižikamas asjalehes, said veel tuhanded inimesed Iisraelis teada, kes on adventistid. Artikkel pealkirjaga "Oodates Messia tulekut" ülistas adventistide ausameelsust, imetles nende rõõmu ja kuulekust Jumala käskudele ning nimetas kogudust ja selle liikmeid erilisteks.

Artikli tulemusel sai koguduse peakorter Jeruusalemmas palju kirju ja telefonikõnesid, mis küsisid adventkoguduse ja selle uskumuste kohta. Mõnedes kirjades küsiti koguduseliikmete nimesid, kes oleksid nõus töötama kõvasti ausa palga eest ning ei varastaks ega ilmuks tööle ebakaines olekus.

Mariana räägib jätkuvalt oma armastusest Jumala vastu Veredile ja teistele. Ning Vered on veendunud, et ta on leidnud rohkem kui koduabilise. Ta leidis sõbra, kes mõjutab jätkuvalt teda ja tema perekonda. Vered on veennud isegi oma meest enne sööki palvetama!

Kogemus liigutas Marianat, kuid muutis teda ka alandlikumaks. Raadiojaam palus temalt intervjuu tema usu kohta. "Me ei tea kunagi, kes meid jälgib," ütleb ta. "Me peame elama alati oma usu järgi, näitama oma rõõmu ja lootust iga hetk, kui me ootame Messia tulekut."

Igaüks meist võib olla selline tunnistaja, kui me lubame Jumala armastusel särada meie kaudu iga päev.

*John Lascu on Rumeenia koguduse pastor Tel Avivis, Iisraelis;
Mariana Voaides elab ja töötab Tel Avivis.*

Usurännakud

Armando T. Basilio

Kaks naist Sri Lankalt rändasid Iisraeli ja leidsid siin oma Messia.

[Paluge see mina-vormis lugu kahel naisterahval ette kanda.]

Sabrina: Ma kasvasin üles jõukas moslemiperekonnas Sri Lankal. Minu isa töötas transpordiministeeriumis ja mu ema oli kooliõpetaja. Minu vanemad elasid aktiivset seltsielu ning jätsid mind tihti tädi juurde. Ma tundsin end üksikuna, hüljatuna ning mu vanemad tundusid olevat kauged.

Minu ema soovis, et ma käiksin katoliku koolis nagu tema. Mulle meeldis õppida kristlikust Jumalast, kuid vastuolulised mõtted ja kahe erineva religiooni praktiseerimine ajasid mu segadusse. Minust ei saanud kristlast, kuid ma ei uskunud enam ka islamisse. Ma mõtlesin tihti, kui rahulik tundus olevat Jeesus. Tahtsin külastada maad, kus Ta oli elanud ja leida oma ellu samasugune rahu.

Isa märkas, et ma olin islami suhtes ükskõikne ning mõistis, et ei ole perega piisavalt koos olnud. Ta tuli töölt ära, et rohkem aega meiega veeta, lootes, et toob meid tagasi islami usu juurde. Kuid tema jõupingutused ei aidanud mul otsustada islami kasuks. Ma ei teadnud ikka veel, mida usun.

Minu vanemad korraldasid mulle abielu moslemist mehega. Me saime poja ja kaks tütart, enne, kui meie abielu purunes ja mu mees abiellus teisega. Kolisin tagasi koju oma vanemate juurde, kuid ma tundsin, et mu elu on varemeis. Isa tegi minu abistamiseks kõik, mida suutis, aga ikkagi olin ma kibestunud.

Unistus läheb täide

Mul oli meeles, kuidas ma koolis Iisraelist õppides unistasin kunagi sinna saada. Kui ma mainisin oma perele seda ammust unistust, otsustasid nad mind saata Iisraeli, lootes, et ma suudan jälle õnne leida.

Ma jõudsin Iisraeli, leidsin töö ja elukoha, sain uusi sõpru ning külastasin kohti, millest olin lugenud. Ma käisin Jeesuse radasid pidi ning mõtlesin palju sellest, mida Ta õpetas ja kuidas Ta elas.

Hakkasin huvituma Kristusest ja külastasin mitmeid kristlikke kirikuid. Ühel päeval kutsus üks sõber mind seitsmenda päeva adventistide jumalateenistusele. Ma läksin ja märkasin üsna pea, et nende jumalateenistus ei olnud samasugune nagu teistes kirikutes. Minu huvi oli äratatud ning ma palusin, kas ma ei saaks koos pastoriga Piiblit uurida.

Siis ühel säraval septembrihommikul aastal 2001 sõitsime grupi adventistidega Jordani jõe äärde, kus mind ristiti, just nagu Jeesustki. Ei olnud tuvi ega taevast valgust, kui ma veest välja astusin, ent ma teadsin, et olin uus inimene. Jumala rahu tulvas mu ellu ning täitis mu murtud südame armastuse ja rõõmuga. Ma jagan oma vastleitud usku sõprade ja perekonnaga kodus Sri Lankal. Nad on rõõmsad, et lõpuks olen ma leidnud rahu, kuid minu tegelik lootus on, et ka nemad leiaksid Jeesuse Kristuse.

Samantha: Ka mina kasvasin üles Sri Lankal. Minu isa oli nime poolest kristlane ja ema budist. Minu isa oli usu jaoks liiga hõivatud, mistõttu kasvasin üles budistina. Siis läks isa äri põhja. Ta masendus oma rahalise laostumise tõttu ja hakkas kõvasti jooma. Ta sattus alkoholi küüsi, mis tegi ema ja minu elu veelgi raskemaks.

Ma kohtusin noore advokaadiga, kristlasega, ning tahtsin temaga abielluda. Pöördusin tema usku. Me olime koos õnnelikud, kuid meil olid omad mured. Minu vanematel oli tõsine rahahäda. Tundsin, et peaksin neid aitama, kuid Sri Lankal polnud tööd. Ma otsustasin minna tööle Omaani. Töötasin seal kaks aastat koduabilisena ja saatsin raha koju oma perele. Seejärel pöördusin tagasi koju ning leidsin, et mu vanemate tervis oli muutunud halvaks ning riigis polnud ikka veel tööd.

Ma jätsin jälle oma perekonna, seekord selleks, et töötada Iisraelis. Leidsin hea töökoha ja hakkasin raha koju saatma. Kuid ma olin üksildane. Mul ei olnud sõpru Iisraelis. Et oma vaba aega sisustada, hakkasin lugema Piiblit. Lugesin terve Piibli mitu korda läbi ning võtsin omaks Jumala töötused, mis andsid mulle jõudu ja julgust, mida vajasin võitluses üksildusega. Hindasin selliseid töotusi nagu “Ma ei lahku sinust ega jäta sind maha!” (Joosua 1:5).

Uued sõbrad

Palusin, et Jumal aitaks mul leida sõpru ning võtsin Tema vastusena Luuka 11:9: “Paluge, siis antakse teile; otsige, siis te leiate; koputage, siis avatakse teile.”

Jumal täitis oma töotuse. Tasapisi hakkasin leidma sõpru. Üks esimestest sõbrataridest oli Ana Marie, lahke ja sõbralik filipiinlanna, kes ütles, et ta on kristlane – seitsmenda päeva adventist. Ühel päeval kutsus ta mind oma korterisse, kus käis koos väike grupp adventiste. Ma võtsin kutse vastu ning vaimustusin selliste lahkete ja südamlike inimestega kohtumisest. Taipasin, et sel päeval olin leidnud palju uusi sõpru.

Need imelised inimesed olid nii sõbralikud ja siirad! Nad kohtlesid mind nii, nagu oleksin ma perekonnaliige. Ma ei olnud Sri Lankalt lahkumisest saadik tundnud sellist ühtekuuluvusetunnet. Otsustasin teha laupäevahommikuse jumalateenistuse korrapäraseks osaks oma nädalast.

Väikese grupi pastor küsis, kas ma ei tahaks ühineda piibliuurijate grupiga. Ma pidin sellele mõtlema. Olin mures teistsuguse kogudusega liitumise pärast. See tähendaks, et kõik minu pere liikmed kuuluksid teise religioosesse organisatsiooni.

Ma olin lugenud Jumala neljandat käsku palju kordi: “Pea meeles, et sa pead hingamispäeva pühitsema! Kuus päeva tee tööd ja toimeta kõiki oma talitusi, aga seitsmes päev on... hingamispäev” (2.Mo.20:8-10). Sain aru, miks adventistid kummardavad Jumalat laupäeval nagu juudid. Kuid ma imestasin, miks teised kristlased seda pühapäeval teevad. Otsustasin vastu võtta pastori pakutud piibliuurimise, lootes leida vastuse sellele küsimusele. Piibliuurimised tegid selgeks paljud teised küsimused minu peas ning sel päeval, kui ristiti Jordani jões Sabrina, ristiti ka mind.

Palvetan, et ma oleksin suuteline aitama oma perekonnal mõista, miks ma selle ususammu astusin. Ootan innukalt, et nad mõistaksid neid imelisi tõdesid, mille mina olen leidnud!

Sabrinal ja minul on palju ühist. Me tulime Sri Lankalt Iisraeli tööle ning siin, juutide maal olles, leidsime mõlemad Jeesuse usu.

Kasvav kogodus

Praegu elab ja töötab Iisraelis 1500 adventisti. Paljudel neist pole oma kirikuhoonet. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda kogudustele ja alles tööd alustavatele gruppidele ruume. Palu Jumalalt

selgust, kuidas saaksid sina oma rahaliste annetuste ja palvete kaudu aidata tööl Iisraelis lüüa õitsema nagu lill kõrbes.

*Armando T. Basilio on kommunikatsiooniosakonna juhataja
Filipiini adventkoguduses Tel Avivis, Iisraelis.*

VII MISJONIJUTUSTUS
14.02.04

Iisrael

Andestatud!

Sahar

Sahar ei saanud öösel magada, mõeldes, mida ta oli teinud. Kuid ta ema vajas arstiabi.

Oli hingamispäev; Iisraeli naistevanglas valitses vaikus. 22-aastane palestiina tüdruk vaatas välja oma kongiaknast ja ohkas. Üle tema põse veeres pisar. Juba mitu nädalat oli Sahar püüdnud telefonitsi oma perekonnaga ühendust võtta, kuid see ei õnnestunud. Tema ema oli haige ning Sahar muretses tema pärast.

Raske töö

Sahari ja tema perekonna elu oli alati olnud raske. Kui Sahar oli 14-ne aastane, haigestus tema ema, kes oli perekonna ülalpidaja, ega saanud enam töötada. Polnud raha toidu, riiete ega kütte jaoks.

Sahar õppis kaheksandas klassis. Pärast koolipäeva sai ta tööd hambaarsti abina. Ta töötas hilise õhtuni, siis kiirustas koju õhtusööki valmistama ja õppima. Kuidagimoodi õnnestus tal keskkool lõpetada.

Sahar tahtis saada reisijuhiks. Ta astus kohalikku ülikooli turismi õppima. Ta töötas pärast kooli, kuid ikkagi ei jätkunud raha konspektide jaoks, seetõttu ta vaid kuulas loenguid. Testidel sai ta häid punkt tulemusi, kuid ei suutnud teenida piisavalt nii toidu ostmiseks kui ka õppemaksu tasumiseks. Tal tuli kool pooleli jätta.

Siis viidi kiirabiga haiglasse tema ema, kes vajas kallist ravi. Arst keeldus alustamast enne, kui perekond maksab 2000 seeklit (umbes 500US\$). Sahar nuttis. Kust saaks ta nii palju raha?

Siis tulid talle meelde mõned kursusekaaslased ülikoolis. Neil tundus alati raha olevat. Meeleheitel läks ta nende juurde abi paluma. Nad olid nõus aitama tal ema ravimiseks vajalikku raha koguda. Neil oli plaan.

Plaan

Sel õhtul kohtus Sahar oma sõpradega Jeruusalemma tänaval. Nad leidsid valveta auto. Sel ajal, kui Sahar valvas, murdis keegi autosse sisse. Kui mootor käima saadi, hüppasid noored autosse ja sõitsid minema. Nad müüsid auto maha ja andsid raha Saharile tema ema haiglakulude katteks.

Mitu ööd oli Sahar nii mures oma ebaausa teo pärast, et ei saanud magada. Sõbrad kutsusid teda oma vargakampa, kuid Sahar keeldus. Ta ei suutnud end sundida rohkem varastama, ükskõik, kui hädasti ta ka raha vajaks. Ta tuli koolist ära ja hakkas täiskohaga tööle, et oma perekonda aidata.

Mitu kuud hiljem, kui Sahar ületas Iisraeli palestiinlaste ja juutide sektori piir, peatati ta ja paluti isikut tõendavat dokumenti. Sahar andis selle ning mees uuris seda mõnda aega. Siis palus ta Saharil endale järgneda. Sahar ei muretsenud – palestiinlasi peatati ja küsitleti piiril tihti ning ta polnud seotud ühegi terroristliku organisatsiooniga.

Tabatud ja süüdimõistetud

Politseijaoskonda jõudnud, öeldi talle, et ta on vahistatud autovarguse eest. Sahar oli vapustatud. Tal polnud aimugi, et politsei autovargusest üldse teadis.

Ta tunnistas üles oma osaluse kuriteos, tundes kergendust teadmisest, et ei pea enam kauem saladust varjama. Tal polnud midagi vangimineku vastu, kuid mis saab siis tema perekonnast?

Sahar mõisteti kaheks aastaks Iisraeli vang. Ta töötas väikese palga eest ning saatis iga kuu veidi raha koju vanematele.

Saharil oli aega mõelda, kuhu tema elu suundus. Ta tundis end süüdi selle mehe ees, kelle auto ta aitas varastada. Ta mõtles oma kursusekaaslastele ülikoolis, kes varsti lõpetavad ilma temata. Ta nuttis palju – ja palvetas.

Sahar püüdis igal nädalal oma vanematele helistada, kuid mõnikord ei saanud ta seda teha mitu nädalat. Ta palvetas ja palus ja anus Jumalat nende pärast. Siis lõpetas ta palvetamise. *“Mis sellest kasu on?”* mõtles ta. *“Mitte midagi ei juhtu.”*

Pöördepunkt

Ta ohkas ja vaatas oma kongiagnast sinist taevast. Just siis teatati, et talle on tulnud külalised. Ta pöördus ehmunult ümber. *“Mitte keegi ei tule mind vaatama,”* mõtles ta. *“Huvitav, kes see võiks olla.”*

Ta tõmbas harjaga läbi juuste ja läks mööda koridori alla külalisteruumi. Seal seisid mees ja naine, keda ta kunagi polnud näinud. *“Kes need inimesed on?”* imestas ta. Kuid nende naeratused tõid talle kergendust.

Mees tutvustas end pastor Richardina ja naine Olga. Nad ütlesid, et tulid sellepärast, et Sahari ema on tema pärast mures. Ema nime kuuldes haaras Sahar Olga käest ja palus rohkem teavet oma perekonna kohta. Ta sai teada, et ema on jälle haiglas, kuid tal läheb hästi.

Richard ja Olga meeldisid Saharile kohe algusest peale. Nad olid nii toredad, nii lahked, nii hoolitsevad, nii armastusrikkad. Ta polnud kunagi varem kedagi sellist kohanud. Olgal oli emasüda ja ta muretses Sahari pärast. Nad rääkisid ja palvetasid koos ning siis oli külastajatel aeg lahkuda.

Kui Olga ja Richard vanglast välja kõndisid, vaatasid nad tagasi külalisteruumi ning nägid Saharit neile lehvitamas ja naeratamas. “Palun, tulge jälle!” hüüdis ta neile. “Ma soovin teid veel näha!”

Sahar pöördus tagasi oma kongi teise inimesena. Ta naeratas ja kõndis energiliselt. Ta võttis oma ammuunustatud Piibli ja hakkas seda lugema.

Olga tuli Sahari külastama nii sageli kui said. Nad rääkisid ja palvetasid koos nagu kaks vana sõpra. Sahar tundis Jumala armastust Olgalt temale voogavat. Olga juhatas teda leebelt Jumalat uut moodi nägema. Ning Sahar järgis hea meelega tema juhatust. Ta luges Uut Testamenti ning hakkas Jumalat palju paremini mõistma.

Teised märkasid, et Sahar muutus kurvaimelisest noorest naisest nooreks naiseks täis lootust ja julgust. Nad küsisid, mis oli teda muutnud ning kui neil oli probleeme, palusid nad tal nendega palvetada. Sahar sai endast palju vanemate naiste nõuandjaks. Sahar tundis end kasvavat kristlaseks.

Kojuminek

Aeg möödus kiiresti ja peagi sai Sahar vanglast välja. Tundus võõrastav jälle oma kodulinna tänavatel kõndida.

Elu polnud kerge. Oma vanglamineviku pärast ei lubatud tal Iisraeli palestiinlaste alalt lahkuda, aga Palestiinas on väga raske tööd leida. Ta töötab, kus iganes saab, kuid vahel pole tööd kuskil. Saharil võib tööd mitte olla, kuid tal on usk. Kui perel pole süüa, palvetab Sahar ja Jumal täidab nende vajadused. “Jumal on alati olemas, kui me abi vajame. Mulle meeldib rääkida teistele, mida Jumal võib teha,” ütleb ta.

“Siiski on raske uskuda Jumalat, kes hoolib minust nii palju, et vastab kõigile mu palvetele,” ütleb Sahar vaikselt. “Nüüd ma tahan anda Tema armastust edasi teistele nii nagu Olga minule. Kõige selle viha ja terrorismi keskel meie maal soovin ma teistele õpetada, et *on olemas* teine tee; *on olemas* armastus ja andustus. Kuid see armastus tuleb ainult Jumala kaudu. Ma tahan õpetada teistele, mida ma olen Jumala armastusest teada saanud. Ma alustan lastega, et nad teaksid, et Jumal hoolib neist, ning vanemate inimestega, et nad sureksid teadmises, et nad pole üksi.”

*Sahar elab oma vanematega Iisraeli Palestiina maa-alal.
Ta ootab seda päeva, mil ta saaks järgida Issandat ristimises.*

VIII MISJONIJUTUSTUS
21.02.04

Ahelreaktsioon
Ilarion Pârgaru

Võitlus hingamise pärast, meeleheitlik palve ja möödapääsmatu mõistmine, et Jumal hoolitseb, täitsid noormehe aukartuse ja lootusega.

Ilarion on rumeenlane. Ta sõitis Iisraeli, et leida tööd ja raha. Rumeenias on raske leida tööd ning raha ei tule kuigi kergelt. Ilarion elas koos kolme rumeenlasest noormehega: kõik olid ehitustöölised, kõik oli Iisraelis sama põhjusega – raha pärast. Kõik päevad tundusid ühesugused olevat: äratus, töö, teleka vaatamine, magamine. Teistel olid kodus perekonnad, kuid Ilarion oli vallaline. Tema ja ta korterikaaslased on pärit ühest ja samast Rumeenia väikelinnast.

Ühel päeval tuli üks nende sõpradest, Cristi, neile külla. Ta tundus olevat vaimustuses. “Hei, kutid,” ütles ta, “te peate tulema laupäeval minu ristimisele! Ma liitun adventkogudusega.” Ilarion imestas, mis oli tema sõbraga juhtunud. Mitte kunagi varem polnud Cristi religioonist huvitatud. Ja kes need “adventistid” on? Ilarion ei olnud ristimisest huvitatud, kuid ta oli rõõmus, et tema korterikaaslased kavatsesid minna. See annaks talle võimaluse laupäeval veidi rohkem magada.

Ilarioni korterikaaslased lahkusid laupäeva hommikul vara ning Ilarion läks mõnuga voodisse tagasi. Kuid uni oli läinud. Lõpuks ta tõusis üles ja sõi, kõndis siis mööda ebaharilikult vaikset korterit ning mõetles, mida teha ülejäänud “vaba” ajaga. Ent ta ei suutnud midagi välja mõelda.

Seejärel nägi ta Piiblit, mille Cristi oli neile jätnud, võttis selle kätte ja avas 1. Moosese raamatu kohalt. Ta potsatas tooli ja hakkas lugema. Peagi leidis selle olevat üllatavalt huvitava ning luges päris kaua.

Kui Ilarioni korterikaaslased tulid, jutustasid nad Cristi ristimisest. Aga Ilarion ei olnud sellest huvitatud. Ta oli näinud laste ristimist - mis võib siis mehe ristimise juures nii erilist olla?

Paanika – ja rahu

Ilarioni elu jätkus samamoodi, nagu see ikka oli olnud, väljaarvatud see, et igal õhtul peale õhtusööki läks ta oma tuppa, pani rokkmuusika mängima ning luges Piiblit. Ühel õhtul jõudis ta kümne käsu juurde ja luges need läbi. Siis lõi ta Piibli kinni. “*See on liig!*” mõtles ta endamisi. “*Kuidas võib Jumal oodata, et keegi neid käske peaks?*” Ta viskas Piibli riulisse ja valmistus voodisse minema.

Äkitselt tundis ta oma rinnal suurt raskust – ta ei suutnud hingata ning mõtles, et lämbub. Ta ei saanud appi karjuda ja tundis, et minestab enne teise tuppa jõudmist. Kõik, mis ta teha sai, oli palvetada. “Jumal, ära jäta mind; ära lase mul surra!” anus Ilarion. Siis hakkas ta lugema meie Isa palvet, ikka ja uuesti. Iga korraga tundus surve rinnale vähenevat. Kui ta oli palvetanud kuus korda, sai ta jälle hingata. Ta palvetas veel korra. Palvetamise lõpuks oli raskus kadunud ja ta sai vabalt hingata. Ta tundis sellist rahu ja õnne, mida veel kunagi polnud kogunud. Ta tundis, nagu oleks ta väga kerge. See oli võimas tunne. Ta tõstis oma käe ja mõtles: “*Jumal, Sa oled tõesti olemas!*”

Reaalsus, et Jumal on olemas, et Jumal hoolib temast, oli nii hämmastav, et Ilarion hakkas nutma. Ta jäi magama, pisarad ikka veel põskedel. Kui ta järgmisel hommikul ärkas, oli ta teine mees.

Siis rääkis ta oma korterikaaslastele, mis eelmisel õhtul oli juhtunud. Nad arvasid, et ta teeb nalja. Kuid Ilarionil oli tõsi taga. “Andke mulle Cristi telefoninumber! Ma pean talle helistama!” nõudis ta.

Cristi ei naernud, kui Ilarion talle juhtunust rääkis. Kaks meest vestlesid sel päeval mitu tundi ning Cristi kutsus Ilarioni kirikusse jumalateenistustele.

Mitte kirik, ainult Piibel

“Ei,” ütles Ilarion, “mitte keegi ei ütle mulle, millisesse kirikusse minna. Ma õpin ainult Piiblist, ainult Jumalalt.” Cristi oli nõus ja pakkus, et uurib koos temaga, kasutades ainult Piiblit.

Cristi hakkas käima Ilarioni korteris Piiblit uurimas ning peagi ühinesid nendega ka Cristi korterikaaslased. Ilarion oli otsustanud järgida ainult Piiblit, mitte mingit religiooni. Ta keeldus minema kirikutesse, mille õpetused ei ühtinud täielikult Piibliga. Ja Cristi ei sundinud teda kirikusse minema.

Ilarion jõudis oma Piibli uurimisega Jesaja raamatuni, kus ta leidis jällegi viite hingamispäevale: “Kui sa hingamispäeval peatad oma jalga ega tee mu pühal päeval, mis sulle meeldib, kui sa nimetad hingamispäeva rõõmuks, Jehoova püha päeva austusväärseks, ja austad seda ega tee, mis sulle meeldib, ei otsi omakasu ega kõnele tühje sõnu, siis sa tunned rõõmu Jehoovast” (Jes.58:13-14).

Ilarion katkestas lugemise. “*Cristi kirikus õpetatakse ju seda!*” ütles ta endale. Ilarion rääkis sellest sõpradele ning koos mõistsid nad, et kogudus, millega Cristi oli liitunud, oligi Jumala valitud kogudus. Viimaks ometi oli Ilarion nõus Cristiga kirikusse minema.

Kui Ilarion Piiblit uuris, võttis Jumal ära tema soovi alkoholi ja rokkmuusika järele, kõige järele, mis pole Tema tahtega kooskõlas. Ilarioni korterikaaslased jõudsid samadele järeldustele ning sõbrad hakkasid koos kirikus käima.

Vaimulik taasühinemine

Ilarion oli vallaline; tema jaoks oli lihtne otsustada järgida Kristust. Kuid tema sõpradel olid kodus Rumeenias perekonnad. Mida ütlevad naised nende uue religioosse huvi kohta? Üksteise järel rääkisid mehed oma perekondadega.

Ühel Ilarioni sõpradest oli juba pereprobleeme. Närviliselt helistas ta oma naisele ja ütles, et käib vaimulikel koosolekutel. Oma üllatuseks sai ta teada, et ta naine osales samadel koosolekutel satelliitprogrammi kaudu ühes Rumeenia linnas. Need kaks rõõmustasid, et saavad koos ristitud. Teise mehe naine sai koosolekutest teada oma mehelt ning hakkas Rumeenias neil osalema.

Kolmandal Ilarioni korterikaaslasel oli probleeme. Tema naine ei olnud nõus mehe otsusega saada adventistiks. Naine ütles, et kui ta kavatseb siiski kogudusega liituda, annab ta lahutuse sisse. Aga mees otsustas ikkagi ristitud saada. Kui kolm meest Rumeeniasse tagasi läksid, nägi selle mehe naine oma abikaasa muutust ning otsustas temaga koos kirikusse minna.

Üks sõpradest Ilarioni piibliuurimisgrupis ei olnud hingamispäevatões täielikult veendunud. Rumeeniasse tagasi minnes küsis ta preestrilt, miks kristlased peavad hingamispäeva asemel pühapäeva. Preestri põhjendus ei veennud teda ning koos naisega jätkasid nad Piibli uurimist ning otsustasid olla Kristuse poolel.

Kui Ilarioni korterikaaslased läksid tagasi Rumeeniasse, jäi Ilarion Iisraeli. Ta sai teada, et kõigi sõprade naised on ristitud ning iga perekond on organiseerinud oma kodus väikese grupi, kokku umbes kolmekümne osavõtjaga. Lähim kirik on liiga kaugel, et seal iga nädal käia - nii peavad nad koos jumalateenistusi ning ootavad seda päeva, mil nad saavad kirikusse minna oma väikelinnas.

Ilarion rääkis vanematele oma otsusest. Ta on teada saanud, et ta isa osaleb piibliuurimises ning mõlemad ta vanemad käivad kirikus, kuid ema ootab, kuni Ilarion tuleb tagasi Rumeeniasse, et temaga koos Piiblit õppida.

Ilarion võtab kokku oma kogemuse Iisraelis järgmiselt: “Me tulime elatist teenima ja leidsime elu Kristuses.”

Ilarion Pârgaru läks tagasi koju Rumeeniasse, et aidata sõpradel rajada kogudus oma kodulinna.

IX MISJONIJUTUSTUS
28.02.04

Sudaan

Tulevikku rajades

Intervjuu evangeeliumitöölisega Lõuna-Sudaanis

Algelised töötingimused ei takista neid mehi ja naisi kuulutamast teistele Jeesuse evangeeliumi.

Evangelistid Lõuna-Sudaanis on kutsutud Jumala poolt ja sponsoreeritud erinevate organisatsioonide poolt, et elada piirkondades, kus pole veel organiseeritud kogudusi. Nad leiavad sõpru, juhivad inimesi Kristuse juurde, kinnitavad usklikke ja hoolitsevad nende eest ning kindlustavad koguduste juhtimise. Evangelistid jäävad määratud piirkonda nii kauaks kui vaja, rajades keskse koguduse ja siis ümbruskonna küladesse väikesi gruppe.

Praegu töötavad umbes 90 evangelisti Lõuna-Sudaani rasketes tingimustes. Nad peavad toime tulema ilma elektri, korralike teede, kanalisatsiooni ja muude meie jaoks iseenesestmõistetavate hüvedeta. Kui saadakse rahalisi vahendeid, saavad vähemalt mõned evangelistid jalgratta, mis aitab neil läbida pikki vahemaid koguduste vahel. Siin on mõned nende lood.

Danieli pikk reis

“Miks sa jutlustad külamatustel?” nõudis preester. Ta teadis tava, et matustel võib igaüks rääkida, kuid Daniel kasutas seda võimalust rääkimaks Piibli arusaama Kristuse teisest tulemisest. “Me ei vaja sinu religiooni,” ütles preester. “Meil juba on siin üks kirik.”

Daniel leidis, et selles külas, kuhu ta evangelistiks saadeti, oli raske inimesteni jõuda. Inimesed olid kenad, kuid nad ei huvitunud Piibli uurimisest. Siis valis Daniel võimaluse rääkida matustel ülestõusmisest. Ta soovis anda inimestele lootust, et küll nad ükskord näevad jälle oma armastatuid.

Ent Danieli jutlused vihastasid preestrit, kes manitses teda lõpetama. Kui Daniel keeldus, rääkis preester küla juhtidele, et Daniel segab inimesi ja ta peaks ära saatma.

“Ei, jäta Daniel rahule,” vastasid juhid. “Daniel on hea mees ja võib-olla kuulutab ta tõde. Kui sa teda häirid, võime hoopis sinu elu raskeks teha.”

Preester ei seganud enam kunagi Danieli. Inimesed hakkasid igal nädalal Danieliga puu all jumalateenistusel käima. Daniel selgitas, kui väga Jumal neid armastab ja mismoodi võib neil olla isiklik suhe Temaga.

Ikka rohkem ja rohkem inimesi tuli jumalateenistustele. Oma töö jätkamiseks oli tal vaja edasist koolitust, kuid kursusi peeti 240 km kaugusel. Kuna seal ei sõida busse, sõitis Daniel jalgrattal.

Daniel arvestas sõiduks kolm päeva, kuid ikkagi jäi ta esimesele koosolekule hiljaks. Ta läks loenguruumi pikast rattasõidust katkiste pükstega. Ta oli reisist nii väsinud, et püsis vaevu ärkvel, kuid ta soovis väga õppida ning keeldus magamast.

Kui kursused lõppesid, pöördus Daniel tagasi koju uute teadmiste ja suurema usaldusega. Ühe aastaga on tema koguduses 16 liiget ja palju pooldajaid. Grupp saab kokku ikka puu all.

Baxteri uus usk

Sudaani kodusõja tõttu tuli Baxteril pikaks ajaks kodust lahkuda. Äraolekuajal kohtus ta mõnede adventistidega ja uuris nendega Piiblit. Ta liitus adventkogudusega ning soovis väga rääkida oma uuest usust perekonnale. Kui lõpuks võis koju minna, jagas ta innukalt oma usku perele. Tema kohkumuseks polnud perekond huvitatud.

“Mis on viga sellel kirikul, kus me praegu käime?” küsis Baxteri vend. “Miks sa pead kõik segi ajama?”

Siis suri Baxteri nõbu. Matustel jagas Baxter lootust, et näeb oma nõbu taas, kui Jeesus tuleb. Pärast matuseid võttis kohalik preester ta ette.

“Kes lubas sul siin jutlustada?” nõudis preester.

Baxter vastas: “Minu luba on Jeesuselt Kristuselt, kes käskis minna kogu maailma ja kuulutada evangeeliumi kõigile.”

Preester sai veel vihasemaks ja ähvardas Baxterit lüüa, kuid üks teine mees astus vahele. “Me ei tohiks matustel tülitseada,” ütles mees. “Istume maha ja räägime sellest korralikult.”

Pärast matuseid istusidki Baxter ja preester mangopuu alla ja rääkisid, kuna umbes 200 inimest kogunes kuulama. Kaks meest vestlesid mitmeid tunde. Preester esindas traditsioonilist usku ja Baxter näitas talle, mida ütleb asja kohta Piibel. Vähehaaval hakkasid kogunenud inimesed mõistma erinevust selle vahel, mida neile kogu elu oli õpetatud ja mida õpetab Piibel.

Mõned ei olnud rahul, et Baxter nende kiriku kahtluse alla seab, kuid teised tahtsid sellest uuest usust rohkem teada.

Baxter hakkas külastama kõiki küla kodusid. Sudaani kultuuris on ebaviisakas mitte istuda ja kuulata küllatunud isikut - nii kutsuti Baxterit ikka ja jälle, et ta räägiks külaelanikele oma usust. Isegi need, kes ei tahtnud kuulda, mida tal öelda oli, kuulasid lihtsalt viisakusest. Üks perekond, kartes külalist solvata, palus tal istuda. Siis läksid nad ise kodust ära, et ei peaks teda kuulama.

Kuid Baxter ei andnud alla. Ta tuli jälle tagasi ja nii kaua, kuni mõned pereliikmetest teda kuulasid. Pärast viis kuud kestnud õppimist oli see perekond esimeste seas, kes otsustasid olla Piibli poolt ja ühineda adventkogudusega.

Baxter õpetas vastpöördunuid piiblitunde andma ja peagi kahekordistus väikese grupi liikmete arv 32-le. Nad ehtasid kohalikest materjalidest väikese kiriku ja kooli. Nüüd kasvab kogudus pidevalt.

Nähtamatu evangelist

William ja Charles ehtasid ühte külla kiriku ja palusid kahel sõbral koos nendega lähedalasavas külas evangeelseid koosolekuid pidada. Nad kutsusid koosolekutele kõiki ja paljud tulid. Öhtu öhtu järel kuulasid inimesed evangeeliumisõnumit, kuid ükski ei otsustanud tõe kasuks.

William ja tema kaaslased olid segaduses. Inimesed olid nende vastu lahked, olid pakkunud neile öömaja ja süüa. Öhtu öhtu järel olid nad kuulanud sõnumit. Miks nad ei vastanud?

Evangelistid käisid majast majja, paludes inimestel Jeesus vastu võtta, kuid keegi ei tahtnud kogudusega liituda. Neli evangelisti olid kehvade tulemuste tõttu kurvad, kuid nad julgustasid üksteist, et on külvanud ususeemet.

Kahel evangelistil oli aeg minna tagasi oma piirkonda. Enne kui nad lahkusid, tahtis Charles teha grupipildi. Nad ronisid neljakesi künkale, kus nad tihti palvetasid. Kolm seisis koos ja Charles pildistas.

Kui Charles filmi ilmutas, leidis ta, et mäeveerul ei seisnud mitte kolm, vaid neli meest. Mees Williami kõrval oli rietatud valgesse ja hoidis käes Piiblit. Ustavad evangelistid teadsid, et Jumal oli saatnud oma ingli neid töös julgustama.

“Me teame pildi järgi, et evangeeliumitöö on Jumala töö,” ütles William. “Tema saatis oma inglid meid aitama ja meie usku kinnitama. Me teame, et Jumal on meie tööga rahul, isegi siis, kui meie tulemusi ei näe. Lõpuks kannab see kindlasti vilja.”

Üleskutse

Osa selle kvartali annetustest aitab ehitada Lõuna-Sudaani koolituskeskuse - koha, kus valmistaks ette selliseid mehi ja naisi, kes viiksid evangeeliumi kõikide inimesteni.

X MISJONIJUTUSTUS
6.03.04

Sudaan

Jaga Jumala armastust

Joseph Lagu Gaitano

Ta leidis Jumala armastuse ning hoolimata kõigest, otsustas kindlalt seda ka teistele jagada.

Joseph oli teismeline, kui tema vanem vend ühel öhtul koju tuli ja ütles, et Jumal armastab neid. “See oli aukartustäratav,” ütles ta vaimustusega hääles, kui kirjeldas evangeelset koosolekut, kus ta just oli käinud. “Te peaksite tulema minuga koos!” Josephi perekond läks koosolekule ja leidis sealt grupi kristlasi, kes lugesid Piiblit ja uskusid Jumala tõotusi.

See kohtumine Jumalaga muutis Josephi elu igaveseks ja ta soovis kogudusega liituda. Võimalus saada ristitud lükkus kaugesse tulevikku, sest peagi tulid Lõuna-Sudaani armee sõdurid tema kodukülla ning värbasid Josephi, teisi teismelisi poisse ja noormehi sõjaväkke. Sõdurid rivistasid poisid üles ja marssisid nendega minema, treeningusse. Siis saadeti Joseph kodusõtta, mis väikeste vaheaegadega oli juba kestnud kauem, kui Joseph elanud oli.

Joseph ei unustanud adventkirikus õpitut. Ta soovis veel väga õppida ja ristitud saada. Ühel päeval kuulis ta adventistide peetavatest koosolekute umbes 110 km kaugusel tema tollasest baasist. Ta otsustas baasist ära minna ja käia koosolekutel, kuigi baasist lahkumine võis tuua probleeme. Järgmisel hommikul vara hakkas ta kõndima.

Jumal esimesel kohal

Joseph kõndis kaks päeva. Ööseks ronis ta puu otsa peittu, et sõdurid ega metsloomad teda ei näeks. Kui ta koosolekutele jõudis, unustas ta muu ja haaras endasse kõike, mida Jumala kohta räägiti.

Vahepeal oli Josephi komandör baasis avastanud Josephi kadumise. “Kus ta on?” nõudis komandör vihaselt tema kasarmukaaslastelt. Kui kapten sai teada, kuhu Joseph oli läinud, saatis ta sõdurid teda tagasi tooma.

Sõdurid kõndisid kaks päeva, et jõuda linna, kus peeti evangeelseid koosolekuid. Nad saabusid hingamispäeva hommikul ning läksid otse koosolekute paika. Seal nägid nad Josephit seismas rahva ees ristitavate inimeste reas. Sõdurid ootasid väljaspool, kuni jumalateenistus lõppes. Siis otsisid nad ta üles.

“Ma tean, miks te siin olete,” vastas Joseph, “ja ma olen valmis minema tagasi rindele. Kuid ma pidin kõigepealt hoolitsema oma kohustuse pärast Jumala ees.” Sõdurid marssisid koos Josephiga baasi tagasi. Kui nad kõndisid, palvetas Joseph, et Jumal räägiks ülemusega tema eest. Joseph soovis jagada Jumala armastust kõigiga, keda kohtas, kuid ta teadis, et komandör ei ole just rõõmus, et ta ilma loata lahkus.

Kui nad baasi jõudsid, kutsuti Joseph komandöri kabinetti. Komandör ei hoidnud sõnu kokku. “Sa lahkusid ilma loata,” ütles ta kindlalt. “Sul on kaks võimalust. Keelduda sõjaväeteenistusest ja saada surma mõistetud või unustada usk ja teenida sõjaväes, kuhu sa oled värvatud.”

Joseph seisis hetke vaikides, siis ütles komandörile: “Enne kui ma vastan, on mul üks küsimus. Kui sõdur sureb, kuhu läheb ta hing? Või kui usklik inimene sureb, kuhu läheb tema hing?”

Ruumis lasus raske vaikus. Lõpuks rääkis jälle Joseph. “Ma soovin järgida oma Jumalat,” ütles ta. “Kui te tahate mind selle pärast tappa, siis tehke seda.”

Ka teised ohvitserid olid vestlust kuulanud. “Sa peaksid sellel poisil minna laskma,” pomisesid nad komandörile. Komandör mõtles veel minuti või paar, siis käratas korralduse. Joseph viidi välja ja teda peksti korralikult baasist ilma loata lahkumise pärast. Siis saatis komandör talle sõnumi: “Kui sa tahad Jumalat teenida, siis lahku sõjaväest kohe.”

Joseph võttis vormi seljast ja pani kokku, selle kõrvale oma relva ja kingad. Ta pani selga rābaldunud riided, mis olid tal seljas laagrisse tulekul ning kõndis siis kiiresti baasist minema. Tal ei olnud midagi – mitte midagi peale Jumala. Kuid ta oli õnnelik. Nüüd oli ta vaba teenima Jumalat ja rääkima teistele, kui väga Jumal neid armastab.

Josephi uus Komandör

Joseph läks läheduses asuvasse linna, kuhu sõdurid tihti sõjaväest läksid. Ta hakkas sõduritele rääkima, mida Jumal tema jaoks oli teinud ja kuidas Ta neid armastab. Aja jooksul võtsid 12 sõdurit vastu Jeesuse. Ka nendel oli sõjaväes raske, kuni viimaks tagas armee sõduritele usuvabaduse.

Joseph jätkas Jumala armastuse jagamist igal pool, kuhu ta läks. Aja jooksul pidi temast saama evangeeliumitöeline, vabatahtlik pastor. Teda koolitati ja saadeti väikesesse külla, kus ei elanud adventiste. Külaelanikud pidasid end kristlasteks, kuid neil polnud isiklikku suhet Jumalaga. Neile ei meeldinud Josephi toodud sõnum. Ent

Joseph jätkas tööd, palvetades iga päev, et Jumal teeks, mida iganes vaja, aitamaks tal jõuda nende inimeste südameteni.

Ühel päeval, kui Joseph oli koduteel, sööstis kõrgest heinast välja kobra ja surus oma mürgihambad Josephi jalga. Ta lõi jalaga, püüdes madu lahti saada, kuid hambad olid sügavalt sees ja madu hoidis kõvasti kinni. Mõned külaelanikud kuulsid Josephit appi karjumas ja jooksid tema poole. Neil õnnestus madu tappa. Siis kangutas Joseph mao hambad oma jala küljest lahti.

Inimesed seisid pead raputades. Nad olid kindlad, et Joseph sureb maomürgist kiiresti nagu kaks külaelanikku, kes hiljuti kobra hammustuse tagajärjel surid.

Jumala ime

“Ma ei sure,” ütles Joseph neile. “Minu Jumal võib mind päästa, kui soovib.” Joseph kummardas pea ja palvetas valjusti: “Issand, ma olen siin tegemas Sinu tööd. Lase mul elada, et need inimesed võiksid näha Sinu väge ja usuksid Sinusse.”

Siis läks Joseph rahulikult koju ja palvetas uuesti. “Jumal, Sina oled lubanud, et kui Sinu järelkäijaid hammustavad skorpionid, ei saa nad kahju. Palun kaitse mind, et Sina saaksid siin külas austatud.”

Joseph pesi oma jalga, kuid ei pannud seda sidemesse. Ta ei tundnud suurt valu, ainult näpistust sellest kohast, kust madu teda oli hammustanud. Joseph tahtis minna voodisse, aga ei saanud, sest kogu öö tulid tema juurde inimesed, kes tahtsid näha, kas ta on juba surnud. Kui siis inimesed mõistsid, et Joseph ei suregi, tulid veel teisedki, et kuulda Jumalast, kes oli päästnud Josephi hiigelsuure kobra käest. Viimaks ometi kuulasid inimesed Jumala Sõna!

Praeguseks on ristitud kaheksa inimest ja veel paljud käivad Josephi piibliuurimisgruppides. Piirkond, kus Joseph töötab, on jätkuvalt raskestivõidetav, aga Joseph tänab Jumalat nende eest, kes Jumala armastusele vastavad. Peks, häbi, isegi maohammustus on väärt, et näha inimesi Kristuse juurde tulemas.

Joseph Lagu Gaitano on evangeeliumitöölime Lõuna-Sudaanis.

XI MISJONIJUTUSTUS

13.03.04

Sudaan

Kartmatu mees provintsist

Beat Odermatt

Kui ta ei leidnud tseremooniale Piiblist kinnitust, keeldus ta sellel osalemast. Selle eest visati ta preesterkonnast välja.

Isaiah Malek on viisakas, meeldivate kommetega, mahedahälne Sudaani mees. Ta ei ole sellist tüüpi, kes alustaks mässi või pööraks oma ümbruskonna pea peale. Kuid

hiljuti visati Isaiah oma kogudusest välja, sest ta oli julgenud esitada kauaaegsele kirikutraditsioonile Piibli tõe väljakutse.

Isaiah on dinka, Lõuna-Sudaani enamusrahvuse esindaja. Tema klann elab piirkonnas, mis on vaheaegadega üle 40 aasta kestnud kodusõjas näinud kõige ägedamaid lahinguid. Isaiah'i rahvas on tuntud oma kangekaelse vastupanu tõttu rõhumisele ja oma tahtmatuse tõttu teha kompromisse selle suhtes, mida nad tõeks peavad. Nad on väga ustavad oma klannile ning peavad enesemääramisõigust Jumalast antud õiguseks.

Protestantlik kirik hakkas dinkade hulgas misjonitööd tegema sada aastat tagasi. Misjonärid kohtasid tugevat vastupanu inimestelt, kes olid animistid ja kummardasid oma esivanemaid. Misjonärid rajasid koole ja haiglaid, samuti ka kirikuid, ning lõpuks võtsid inimesed kristluse vastu.

Kui britid 1950.-ndatel Sudaanist lahkusid, puhkes poliitiline ja religioosne rahutus lõpuks täielikuks kodusõjaks, mis hävitas kiriku töö ja purustas inimeste elud. Paljud kiriku juhid lahkusid riigist, aga oma rahvusest preestrid, kes jäid, olid kehva haridusega. Toimus vaimulik tagasimine.

Isaiah Malek tundis Jumala kutset preestritööle. Aastal 1988 ordineeriti ta preestriks. Ta töötas oma kodupiirkonnas, kus tema leebe teenistus oli sügavalt austatud. Ta oli ka ühiskonnas armastatud. Lõpuks ülendati ta piirkonna juhiks. Piirkondlikul kokkusaamisel tutvustas piiskop tseremooniat, mida Isaiah polnud varem näinud. Piiskop õnnistas põrmu ja hõõrus selle preestrite otsaesisele.

Traditsiooni kontrollimine

Isaiah püüdis sellele tegevusele piibellikku alust otsida, ei leidnud aga midagi ning keeldus tseremoonial osalemast. Piiskop püüdis veenda Isaiah't osalema, kui Isaiah keeldus, selgitades, et ta ei leidnud sellele tseremooniale piibellikku põhjendust ning on mures, sest see on sarnane dinkade animistlikele traditsioonidele. Lõpuks ei suutnud piiskop ikkagi veenda Isaiah't tseremooniast osa võtma. Seejärel ähvardas ta Isaiah preesterkonnast välja heita.

Kohkumatu Isaiah oli nüüd veelgi kindlamalt otsustanud uurida Piiblit ja järgida selle õpetusi. Isaiah jätkas jutlustamist neile, kes kuulasid, pidades võimsaid Piiblit põhinevaid kõnesid. Kui ta oma piirkonnas ringi reisis, rajas ta uusi kogudusi. Aastaks 2000 oli tema kogudustes rohkem kui 1000 liiget. Kuna neil ei lubatud kirikuhooneid kasutada, kohtusid usklikud väikestes gruppides oma kodudes. Märtsis 2000 avastas Isaiah Piiblit uurides hingamispäeva. Kohe hakkas ta seda oma inimestele õpetama. Peagi pidasid sajad tema piirkonna usklikud hingamispäeva.

Kirikujuhid, kes olid Isaiah'i preesterkonnast välja heitnud, püüdsid teda jälle veenda loobuma "sellest imelikust õpetusest", kuid Isaiah vastas alandlikult: "Kui te suudate mulle Piiblist näidata, et ma eksin, loobun ma rõõmuga oma tõekspidamistest. Aga pimedalt traditsiooni ma ei järgi."

Isaiah jätkas oma piiblitundides uute avastatud õpetuste kuulutamist ja aastaks 2001 olid peaaegu kõik tema kodukülas vastu võtnud Piibli õpetused ja hakanud hingamispäeva pidama. Nad ehtasid kiriku 750-le inimesele.

Piiskop pöördus tsiviilvõimude poole, kaevates, et Isaiah ohustab inimeste rahu ja stabiilsust. Võimud saatsid Isaiah'i oma kodumaalt välja 2001. aastal. Jättes oma naise ja kolm väikest last, ületas Isaiah Niiluse ja läks väikesesse linna Sudaani ja Uganda piiril.

Ma leidsin selle!

Kuni selle ajani ei teadnud Isaiah, et ka teised kristlased peavad hingamispäeva. Ta polnud kunagi kuulnud seitsmenda päeva adventistidest. Kui Isaiah jõudis piirilinna, kohtas ta noormeest, kes pidas evangeelseid koosolekuid. Ta kutsus Isaiah'i neil

osalema. Isaiah läks ja oli esitatud teemadest väga huvitatud. Peagi alustasid Isaiah ja evangelist piibliuurimiste maratoni. “Ma pole näinud kedagi, kes oleks tõe järele nii näljane,” ütles evangelist. Isaiah nõudis üha uusi ja uusi uurimisi, andes vaevalt võimaluse puhkuseks.

Isaiah kirjeldas oma uusi avastusi Piiblist nagu “päiksepaistet pärast pimedat ööd”. Isaiah abistas evangelisti piibliuurimistes ja evangeelsetel koosolekutel kaks kuud, kuid ei palunud ristimist. Pärast kogemust oma piirkonnas oli Isaiah muutunud organiseeritud kirikute suhtes umbusklikuks. Lõpuks ühe ristimistalituse ajal Isaiah siiski ühines nendega. Ta ütles, et ei suuda vastu seista Püha Vaimu kutsele saada osaks adventkogudusest.

Isaiah jätkas töötamist evangelistiga ja siis pastoriga, viies läbi evangeelseid koosolekuid, ehitades üles kohalikku kogudust ja rajades hingamispäevakooli gruppe. Tema anne õpetada ja jutlustada oli ilmne. Kui polnud saadaval koosolekuruume, jutlustas ta mangopuude all. Evangeeliumitöölised olid dinkade kogukonnas leidnud olevat raske töötada ning neil oli vähe ristimisi. Aga kui Isaiah oli meeskonnas, võttis 53 inimest Kristuse vastu ja said ristitud. Üks vastpöördunudest oli kohalik pealik, kes andis tähtsaimas linnas maad kiriku ja kooli ehitamiseks.

Tagasi koju

Isaiah oli oma perekonnast eemal olnud peaaegu aasta. Ta soovis väga neid jälle näha. Adventkogudus korraldas talle kodumaale tagasisõidu. Isaiah leidis oma pere olevat rasketes oludes. Ta leidis ka, et usklikud käisid ikka ustavalt kodudes koos, kuigi kohaliku kiriku juhid neid taga kiusasid.

Veelkord püüdis piirkonna traditsiooniline kirik Isaiah`t välja saata, kuid seekord ta jäi. Ta rääkis kohalikele võimudele nii veenvalt usuvabadusest, et need käskisid traditsioonilisel kirikul “Isaiah`i järgijate” vaenamise lõpetada.

Lõpuks oli Isaiah vaba kuulutama seda, mida ta Piiblist oli leidnud. Ta kutsus pastori, kellega ta oli töötanud Lõuna-Sudaanis, et pidada koosolekuid. Paljud olid valmis ristimiseks. 2002. aastal ristiti 78 inimest. Veel paljud olid valmis, kuid pastor ei saanud neid tervislikel põhjustel ristida.

Isaiah aitas usklikel ehitada ühte külla lihtsa kiriku, kuid teise konfessiooni liikmed lammutasid selle. Kui kohalikud võimud lõhkumisest teada said, käskisid nad sellel sektil adventistide tagakiusamise lõpetada. Adventistid ehtasid kiriku taas üles. Kuna see on raskesti ligipääsetav ala, pole ükski selle koguduse usklikest ristitud, kuid nad ootavad ja palvetavad, et võiksid peagi Jumala ülejäänute kogudusega liituda.

Kui Lõuna-Sudaani misjonipõllu esimees Beat Odermatt seda kirikut 2003. aastal külastas, tervitasid teda Isaiah ja 100 tema järgijat. Pastor ja usklikud õppisid koos nädal aega ning hingamispäeval ristiti 149 ja 10 inimest said evangelistitunnistuse.

Paljud Isaiah`i tuhandest pöördunudest ootavad võimalust liituda adventkogudusega kohe, kui pastor tuleb. Palvetage selle päeva pärast, kui Lõuna-Sudaanis kogutakse saak.

*Beat K. Odermatt on Lõuna-Sudaani misjonipõllu
esimees, peakorteriga Aruas, Ugandas.*

Jumala sõdur

Pagan Ocayi Tipo

See kõrge auastmega Sudaani ohvitser kasutab oma aega Jumala eest võideldes.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Mina olen Lõuna-Sudaani armee ohvitser. Sain sõjalise hariduse ning mind koolitati juhtima ja võitlema. Ma mäletan, et sõjaväeakadeemia lõpetamisel kõneles üks minu õpetajatest. Ta ütles: “Kõik siin sõjakoolis kogutud teadmised aitavad teid karjääris, kuid te peaksid lahingusse kaasa võtma ühe teise asja. See on Piibel. Kui te istute puu alla puhkama, lugege seda raamatut. Kui te lahingus kõik oma varustuse kaotate, jäävad teile siiski alles Piibli salmid, mis on talletatud mälus.”

Kui ma Lõuna-Sudaani tagasi tulin, pidasin tema sõnu meeles. Esimese asjana otsin ma Piibli. Mil iganes oli mul vaba hetk, lugesin Piiblist mõned salmid. Ma ei mõistnud enamust loetust, kuid tundsin väge sõnade taga ning jätkasin lugemist.

Tulin sõdurina hästi toime ja mind ülendati komandöriks, kelle alluvuses on palju sõdureid. Ühel päeval tulid piirkonda kristlased. Ma käskisin ühel oma meestest viia nad külalistemajja ja anda neile süüa. Läksin neid tervitama ning sain teada, et külalised olid jultustajad. Esitasin neile mõned küsimused Piibli kohta. Nad rääkisid, et Jeesus tuleb varsti tagasi, et viia oma lapsed taevasse. Ma mõtlesin palju selle üle, mida nad ütlesid.

Teistsugused kristlased

Mõni aeg hiljem istusin sõbra juures, kus jõime koos õlut. Kolm külalist tulid ruumi ja me pakkusime neilegi õlut, kuid nad keeldusid. Ma küsisin, miks. Nad selgitasid, et nad on kristlased ega joo alkoholi.

“Kõik kristlased, keda mina tean, joovad,” ütlesin mina. “Millisesse konfessiooni te kuulute?”

“Me oleme seitsmenda päeva adventistid,” rääkisid nad.

“Ma pole neist midagi kuulnud,” ütlesin ma. “Mida seitsmenda päeva adventistid usuvad?”

“Me teenime Jumalat laupäeval,” vastasid nad, “ja me usume, et Jeesus tuleb varsti. Seda tähendab ka meie nimetus.”

“Miks teie teenite Jumalat laupäeval, samal ajal kui teised kristlased teevad seda pühapäeval?” tahtsin ma teada.

“Kümnes käsus käsib Jumal oma rahval pidada pühaks seitsmenda päeva,” ütlesid nad. “Ka Jumal puhkas maailma loomise ajal seitsmendal päeval.”

“Ma sooviksin teie kogudusest rohkem teada,” ütlesin ma. “Kas ma võiksin teile külla tulla?”

Nad olid rõõmuga nõus mind sel nädalal oma kirikusse kaasa võtma ning mind tervitasid seal südamlikud ja sõbralikud inimesed. Kõneldust ei mõistnud ma enamust, kuid siiski kuulasin hoolikalt. Ma läksin järgmisel nädalal tagasi. Hakkasin aru saama sellest laupäeva pühaduse asjast ja käskisin oma naisel reedel söögi teha ning elamise koristada, et tema ja lapsed saaksid minuga järgmisel päeval kirikusse kaasa tulla. Mina ja mu naine panime end kirja koguduse piibliuurimisklassi. Naisele

meeldis see, mida ta kuulis, eriti see, et adventistid ei joo alkoholi, sest siiani oli ta arvanud, et joon liiga palju.

Me õppisime piibliuurimiste käigus väga palju uusi asju, aga kui pastor küsis, kas ma olen valmis tegema Jumalaga lepingu ristimise kaudu, pidin ütleva, et ma pole valmis. Ma ei olnud veel jätnud maha suitsetamist ja joomist ning ma soovisin enne kindla seisukoha võtmist täielikult teada, mida see pühendumine tähendab.

Jätkasin õppimist ja mida enam ma teada sain, seda kindlam olin, et soovin kuuluda adventkogudusse. Ma soovisin meeletult maha jätta suitsetamist ja joomist, kuid leidsin, et see on äärmiselt raske, eriti selle pärast, et enamus mu sõpradest ootasid, et nendega koos jooksin. Lõpuks hakkasin vältima oma sõpru, kui nad mind otsima tulid. Hoidsin eemale kohtadest, kus inimesed joovad ja suitsetavad. See ei olnud kerge, kuid Jumal aitas mul võita mõlemad harjumused.

Viimaks olin valmis ristimiseks. Nüüd soovisin kuulutada oma uut usku teistele inimestele.

Usust tunnistamine

Mind kutsuti rahvuslikule kokkutulekule, et aidata arutada Lõuna-Sudaani tulevikku, mis peaks olema Põhja-Sudaanist eraldumine ja iseseisvumine. Kohtasin seal palju sõpru ja kolleege, aga kui ma neile ütlesin, et ei joo enam, küsisid nad, mis minuga on juhtunud. See andis mulle võimaluse rääkida oma usust.

Käisin komanderingus ja sattusin oma kodust kaugelasuvasse linna. Ma ei leidnud seal adventkirikut, kuid leidsin ühe adventistist naise. Me palvetasime koos, siis kirjutasime ühele pastorile, et linna oleks kirikut vaja. Peagi said mõned usklikud veel tulla ja linnas töötada ning lõpuks rajati sinna kogudus.

Lläksin tagasi koju ning mind saadeti koos perega uuele tööpostile. Seal leidsime grupi adventiste ja hakkasime nendega koos jumalateenistusi pidama. Me ühinesime nende pingutustega kogudust tugevdada. Ma aitasin organiseerida koguduseliikmetest külastajate meeskonna, kes külastaksid kohalikus haiglas olevaid haavatud sõdureid. Me jutlustasime väljas neile, kes said voodist tõusta, siis läksime haiglasse sisse ning rääkisime ja palvetasime nendega, kes olid voodihaiged.

Üks sõdur, keda me kohtasime, oli Ugandast. Ta oli väga haige ega saanud süüa. Me põlvitasime ja palvetasime tema pärast tõsiselt Jumalat. Mõned päevad hiljem möödusin ma kontrollpunktist, kus Uganda valvesõdurid peatasid mu sõiduki. Samal ajal lähenes üks teine sõjaväelane ja käskis mul edasi sõita. See oli see sama sõdur, kelle eest me haiglas palvetanud olime. Ta oli täielikult paranenud.

Oma sõjaväelase töös pean ma pidevalt riigis ringi reisima. Armeekomandörina polnud mul kunagi raske oma tõekspidamisi järgida ja hingamispäeva pidada, kuigi lihtsõduritel oli tihti probleeme. Sekkusin võimaluse korral alati, et nende huve kaitsta. See oli veel üks võimalus oma usust tunnistada.

Kus ma iganes reisisin, otsisin adventiste, kellega koos Jumalat teenida. Töötasin nendega koos koguduste kinnitamiseks ning jagasin Jumala tõe nende lähedastele. Vajadusel aitasin neil leida jumalateenistuste ruume ning alustasin mitmete külastusprogrammidega, mis olid suunatud haavatud sõduritele haiglas ja sõjavangidele vanglates. Paljud neist inimestest on õppinud Jumalat paremini tundma ja mõned neist on palunud ristimist.

Teenides Jumala armees

Ma ei ole enam tegev sõjaväelane, kuid ma töötan sõjaväe kaplanina. Kogudus maksab mulle seal tehtava töö eest väikest stipendiumi. Ka see on võimalus misjonitööd teha.

Mul on ikka veel meeles see õpetaja, kes käskis puhkama istudes Piiblit lugeda. Olen selle soovitusel viinud sammukese edasi. Ma loen siis, kui seisan ja kõnnin ja lamen. Ma tahan teada kõik, et teenida oma Issandat.

Pagan Pçayi Tipo on major ja kaplan Lõuna-Sudaani armees.

XIII HINGAMISPÄEVA PROGRAMM

27.03.04

Ülemaailmne üleskutse

Osatäitjad: Jutustaja ja kolm reporterit, üks iga projekti kohta. *[Kui teil on vähe inimesi, jagage esitus kahe inimese vahel. Kui teil on saadaval rohkem kui neli inimest, võite jagada iga loo mitmeks lõiguks. Osaleda võivad nii nooremad kui vanemad. Valige osatäitjad, kes oma osa harjutavad ja selle selgelt ette kanda suudavad. Kuigi nad ei pea osi pähe õppima, peaksid nad sisuga nii tuttavad olema, et võivad materjali kindlalt esitada.]*

Abivahendid: Suurenda käsitsijoonistatud Trans-Euroopa Divisjoni kaart. Värvige Rootsi, Iisrael ja Sudaan eredavärviliseks või märgista need nooltega, mille võib kaardile asetada ettekande käigus. Te võite poodiumi jagada kolmeks sektsiooniks, kasutades iga riigi ettekande juures vastava riigi lippu.

* * *

Pühakirja lugemine *[Kaks lugejat vaheldumisi]:* Teie aga olete "valitud sugu, kuninglik preesterkond, püha rahvas, omandrahvas, et te kuulutaksite Tema aulisi tegusid", kes teid on kutsunud pimedusest oma imelise valguse juurde.

Sest Jumala õndsakstegev arm on ilmunud kõigile inimestele...

... oodates õndsas lootuse täitumist ja suure Jumala ning meie Õnnistegija Jeesuse Kristuse auhiilguse ilmumist,

kes iseenele andis meie eest, et meid lunastada kõigest ülekohtust ja puhastada enesele pärisrahvaks.

Minge siis ja tehke jüngriteks kõik rahvad, neid ristides Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse ja neid õpetades pidama kõike, mida mina teid olen käskinud.

Ja vaata, mina olen iga päev teie juures maailma-ajastu otsani!

(1.Peetruse 2., Tiituse 2. ja Matteuse 28. peatükist)

* * *

Jutustaja: Sellel kvartalil oleme pööranud oma tähelepanu ja palved Trans-Euroopa Divisjonile. Aga, nagu meie selle kvartali lugudest on selgunud, ulatub see divisjon Euroopast kaugemale. Tegelikult kuulub Trans-Euroopa Divisjoni riike Euroopast, Aasiast ja Aafrikast. Sellel kvartalil käsitletakse ühte riiki igalt

kontinendilt. Heidame pilgu kaardile ja vaatame, kuhu meie tänased annetused lähevad. [*Astu kaardi juurde ja näita Rootsit või aseta Rootsit näitav nool.*]

Esimene reporter: Rootsi on kaasaegne riik Skandinaavias. Nagu enamused Euroopat, peetakse ka Rootsit postkristlikuks. See tähendab, et olemasolev religioon on enamused inimestele muutunud mittevajalikuks, selle koha on võtnud sekularism või materialism. Kuigi mõned inimesed otsivad oma ellu vaimulikku alust, ei tarvitse see olla tingimata organiseeritud religioon. Sellepärast avavad Rootsi maastikku pikitud väarikad vanad kirikud oma ukсед pühapäeva hommikuti ainult käputäiele usklitele.

Adventkogudusel läheb ainult veidi paremini. Kõigil evangeelsetel kirikutel on raske panna inimesi huvituma kristlusest. Usust kuulutamine on tõsine väljakutse. Usklikud peavad pidevalt otsima uusi ja loomingulisi mooduseid, et inimesed nende sõnumit kuulaksid.

Noored on edukalt alustanud mitmete “kohvik-kirikutega”, pidades koosolekuid traditsiooniliselt ilmalikes asutustes, nagu näiteks kohvikus või koolisaalis. Koosolek ei ole traditsiooniline kiriklik jumalateenistus, kuid see tõmbab ligi edukalt noori inimesi, kes ei taha minna tavalisele kiriklikule teenistusele. Ja kui ükskord on juba sõprus rajatud, on ka isiklik tunnistamine kergem.

Sarnane programm on saanud populaarseks ka ühes teises Rootsi koguduses, mis remontis keldri, kus on nüüd ruumi keskkooli- ja kolledžiõpilastele, et nad saaksid tulla tööle arvutiga, mängida lauamänge ja tunda rõõmu ohutus kohas sõpradega kohtumisest ning uute sõprade saamisest kirikunoorte näol, kes nendega suhtlevad. Sellist tüüpi kohtumine tõmbab ilmalikke noori, kes muidu kunagi kirikusse ei satuks.

Vanemate inimeste jaoks Rootsis on hea meediaevangelism – raadio- või televisioonisaated ja internet, mis lubavad inimestel jälgida vaimulikke saateid ilma jalga kirikusse tõstmata. Rohkem kui üks inimene on tulnud kirikusse koguduse toel valminud interneti või raadiosaadete tõttu.

Osa meie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab kaasa raadio-, televisiooni- ja internetievangeliismile ning aitab muretseda materjale nende jaoks, kes meedia kaudu kirikusse on tulnud.

Teine reporter: Iisrael. [*Osuta kaardil Iisraelile või aseta kaardile vastav nool.*] See nimetus toob meelde pildi meie Issandast. Kuid see võib tuua ka pildi sõjast, pommitamistest ja hirmust. Ükskõik, mis meile pähe ei tuleks, me peame meeles pidama, et Iisrael on riik reaalsete inimestega, inimestega, kel on vaja kuulda Jeesusest ja teada, et Ta tuleb varsti tagasi.

Enne iisraeli rahvuse eraldumist elas Iisraelis vähe adventiste, koguduse kasv seal oli aeglane veel mõni aasta tagasi. Praeguseks elab ja töötab Iisraelis rohkem kui 1500 adventisti. Enamused neist ei ole juudid päritolu, kuid on läinud sinna tööle. Need inimesed, Ghanast, Filipiinidelt, Rumeeniast, Venemaalt ja mujalt, on rajanud kogudusi üle kogu maa. Ent enamused pole jumalateenistuseks kindlaid ruume. Mõned rendivad ruume kontorihoonetes, teised grupid käivad koos kodudes.

Seoses koguduse kasvuga Iisraelis on suuremad ka pingutused jõuda juudi ja araabia päritoluga inimesteni. Mõne järgneva aasta jooksul on plaanis rajada uued kogudused Iisraeli suurematesse linnadesse juudi ja araabia kogukondade hulka.

Mitu aastat tagasi emigreerus Iisraeli grupp Etioopia juute. Nende hulgas oli ka mitmeid adventiste. Grupil õnnestus üksteist leida ning praegu käivad nad koos ühes kodus. Nad loodavad kaasata endi hulka ka oma sõpru ja sugulasi, kuid nad ei saa seda teha enne, kui neil on avalik jumalateenistuste ruum. See kogudus on üks mitmest juudi kogudusest, mis saab osa meie tänasest annetusest, mis aitab neil muretseda jumalateenistusteks ruume ning võimaldab kutsuda neil oma lähedasi Messiaga kohtuma.

Mõnedes Iisraeli linnades ei ole kogudusi. Kuid plaanis on rajada neisse kogudused ja neil on vaja kooskäimise ruume. Meie annetus aitab Iisraeli usklikel täita unistus – jõuda Kristuse kodumaal kõigini sõnumiga, et Kristus tuleb peagi.

Kolmas reporter: Kujutage ette kohta, kus ei ole elektrit, panku ega telefone, pole postiteenistust, sillutatud teid ega ühiskondlikku transporti. Te kujutate ette Lõuna-Sudaani [*Osuta kaardil Sudaanile.*]

Enamus aega viimasest neljakümnest aastast on Sudaani räsitud kodusõda, mis on jätnud põhimõtteliselt terve põlvkonna ilma hariduseta ja jätnud terved külad inimtühjadeks. Kujutlege kasvamist ilma teadmista, mis on rahu.

Siiski on selle riigi äärmise vaesuse keskel säilinud rahu. Umbes 5000 adventisti elab selles viljakas, kuid arendamata piirkonnas. Need ükslikud on tihtipeale pidanud ootama aastaid – aastaid, et pastor tuleks neid ristima.

Lõuna-Sudaanis teenivatest pastoritest on ainult vähesed haritud ja saanud jutlustajakoolitust. Paljud töötavad vabatahtlikena või saavad väikest stipendiumi, mis aitab neil ellu jääda, kui nad juhatavad Jumala karja ja rajavad eraldatud piirkonda uusi kogudusi. Mõned evangeeliumitöölised on saanud jalgrattad, mis aitavad neil oma territooriumil kiiremini liikuda, kuid üle kõige soovivad ja vajavad nad koolitust hingedevoitmiseks, koguduse rajamiseks ja usklikke eest hoolitsemiseks.

Osa meie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada evangeelse koolituskeskuse Yeisse, mis on Lõuna-Sudaani üks keskusi. Eesmärgiks on pakkuda koolitusvõimalust 70-le lihttöolisest pastorile ja 150-le algkooliõpetajale. Kui see on saavutatud, koolitatakse edaspidi jutlustajateks lihtliikmeid, kasutades selleks ehitatud hooneid.

Kunagi on ka Lõuna-Sudaanis elekter, kanalisatsioon, telefonid ja sillutatud teed, kuid Jumala töö liigub edasi, hoolimata nendest ebamugavustest. Toetagem seda tööd, mida meie julged vennad ja õed rasketes tingimustes teistele evangeeliumi kuulutamisel teevad.

Jutustaja: Siin on need kolm projekti kolmes riigis kolmel kontinendil. Enam erinevamad ei saakski need olla, kuid vajadused neis kolmes on ühesugused: kuulutada Jumala armastust neile, kel pole veel olnud võimalust päästesõnumit kuulda. Kui palju on see nende jaoks väärt? Kõike. Kui palju annad täna sina, et kindlustada nende igavest tulevikku? See on sinu ja Jumala vaheline asi.

[Lõpetage enne annetust palvega.]